NGÀY NAY

NĂM THỨ NĂM—THỨ BẢY 13 JUILLET 1940—SỐ 216, GIÁ 0p12

TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ : 80, ĐƯỜNG QUAN THÁNH—TÉL. 874

Chim — Tôi xuống nước để tránh tàu bay trên trời.
Cá — Tôi lên trên trời để tránh tàu ngầm dưới nước.

Nhà thuốc LÊ HUY-PHACH

Có sách Bảo vệ gia đình biếu các ngài. Ở xa xin gửi 0p04 timbre tiền cước phí.

VẠN NĂNG LINH BỒ rất hay,
Giúp người khỏe mạnh đó đây vang đồn.
Uống vào ăn ngủ đều ngon,
Tinh thần minh mẫn đẻ con khác người.
Vạn Năng Linh Bồ 1p00

Các cụ thở hồn hển, gân cốt lỏng lẻo, ăn ít ngủ, dùng **V. N. L. B.** sức khỏe lại ngay. Các Ngài làm việc mệt óc, quẫn trí, mệt mỏi thể chất, dùng **V. N. L. B.** lập tức thấy dễ chịu.

Các bà huyết hư, gầy yếu, da dẻ bạc nhược, phiền muộn trong lòng, bệnh vật luôn luôn, dùng **V. N. L. B.** lập tức khoan lòng. Bách bệnh đều tiêu.

Các Cô các Cậu nam nữ học sinh, tinh thần quẫn bách, hay quên, hay sợ, sức khỏe không đều, dùng **V. N.** như ý sở cầu.

LƯỠNG-NGHI BỒ-THẬN thuốc thần,
Mộng, Di Tinh lãnh các phần nguy nan.
Thủ-dâm bệnh thận chan chan,
Lưỡng-Nghi uống đến khỏi toàn vẹn ngay.
Lưỡng Nghi Bổ Thận 1p00

Di, mộng, lãnh tinh hại cho sức khoẻ, sinh ra đủ các thứ bệnh : mờ mắt ù tai, khí, khí xuất thì mỏi gối, quần ung, thực là vất vả đủ đường. Ấy chỉ bởi thận yếu mà sinh ra, phải lập tức dùng **L. N. B. T.** là khỏi bệnh, mà như ý. Thủ dâm thực là tai hại cho tinh thần và sức khỏe, đã làm một cách khốn đốn cho thận gia mà hại cho đường tử tức. Những ai đã mắc cái hại thủ dâm ấy, lập tức dùng **L. N. B. T.** mà chữa, cho cuộc đời được tươi trẻ, tương lai được rực rỡ.

LY DỊ YÊN HÀ phải uống ngay
Nam nhân Nam trí ở đời này
Quăng đèn đạp tẩu mau đi chứ
Dìu dắt nhau lên khỏi vũng lầy
Ly-dị Yên-hà thủy 1p00

Bạn trẻ đã chớt đa mang vào làng thuốc sái, phải mau mau tỉnh ngộ, kẻo trời Âu bể Á ai những tranh đua. Đây, một đề khi dụng : Ly-dị Yên-hà, đề xe cùng lọ. Không vất vả gì, tinh thần minh mẫn, mà riu rắt nhau lên khỏi vũng lầy. Tôi chỉ bảo cho đàn em làng thuốc sái là: Tiêu tụy.

PHONG TÌNH mà vướng phải gai,
Thuốc Lê-Huy-Phách thực tài thực hay.
Uống vào bệnh khỏi mau thay,
Ngày ngày nức tiếng đó đây vang đồn.

Giang-mai, cù đinh thiên phồ, phát hạch, phát soài, lở kẽ lợi, lung lay chân răng, chỉ dùng thuốc « Giang-Mai » số 18 là khỏi (1p00). — Lậu buốt, đái ra máu, dùng « Lậu Buốt » số 4 (0p50). — Lậu ra mủ, dùng thuốc « Lậu Mủ » số 10 (0p50). Nếu vừa đái buốt, vừa có máu, lại ra mủ, dùng «Thanh Niên Cứu Khổ Hoàn » số 70 (1p20) — Lậu chưa tuyệt nọc, tiểu tiện đục, có vẩn... dùng « Tuyệt Trùng » số 12 (0p60) và «Bảo-Mệnh» thang (0p15) kèm với nhau, được khỏi dễ dàng.

Có đại lý khắp các tỉnh và cần nhiều đại lý ở các phủ, huyện, đồn, có hoa hồng, lương tháng, điều kiện dễ dàng

Nhà thuốc LÊ-HUY-PHACH

N- 19, Boulevard Gia-Long (Hàng Giò) — **HANOI**

Ngày Nay

TÒA SOẠN và TRỊ SỰ
80 Grand Bouddha
HANOI
Téléphone 874

Giá báo mỗi số 0p12

Một năm : 4p60
6 tháng : 2p40
Ngoại quốc và các công sở 10p 1 năm
Mandat và thư xin gửi cho :
M. le Directeur de la Revue Ngày Nay — Hanoi

En vente partout et à la P ARMACIE DU BON SECOURS
Hanoi —52, Boulevard Đồng Khánh Tél. 454

---

chỉ giùm ai mắc BỆNH LAO

Bệnh ho lao, ho ra máu, ho khúc khắc, ho có đàm trắng, xanh vàng, mỗi thối, bịnh nhơn có khi bị thành nóng lạnh, mà đã điều trị thuốc Tây, Nam không dứt, nên uống thuốc gia truyền của cụ **Trịnh hải Long** (nội tổ ông đốc học Hảo). Thuốc đã cứu đặng muôn ngàn người. Có 2 thứ : thứ 5p. và thứ 3p50. Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ông :

TRINH VAN HAO
Directeur École
Villa N- 110 Rue Vassoigne
TÂN-ĐỊNH, Saigon

Thuốc Quân và xi-gà

MELIA

hút êm dọng và thơm ngon

Đại-lý độc quyền L. RONDON et Cie Ltd
21 Boulevard Henri Rivière — Hanoi

QUẢNG CÁO **C P A**
các ngài trao cho

comptoir de publicité artistique
5-7 Julien Blanc
HANOI — Tél. 1254
Directeur Nguyễn trọng Trạc

trông nom và xếp đặt
bao giờ cũng có
hiệu quả

áo tắm bể

Khắp các bãi biển, ai cũng công nhận áo tắm Phúc Lai là đẹp, bền, mặc sát sẵn như in vào người. Nếu, các Bà các Cô chưa dùng qua, xin mời lại 87, phố Huế, Hanoi xem kiểu áo để so sánh với các hàng khác.

PHÚC-LAI
87 PHỐ HUẾ — HANOI

BỆNH
DI-TINH
trị khỏi được không ?

Người ta nói nhiều về bệnh Di-Tinh lắm, khỏi phải nhắc nữa, các bạn cũng biết hình trạng và những tai hại của bệnh ấy làm cản cỗi không biết bao nhiêu đời của thanh niên.

Tuy nguy hiểm, nhưng không phải là không thể trị.

Năng tập thể dục, sống ngoài ánh sáng, tránh những điều quá kích thích đến dục tình, ăn uống điều độ, là phương pháp trị bịnh Di-Tinh tốt nhứt.

Ngoài ra các bạn cũng nên biết rằng có tập thể dục mà còn uống thuốc *Cố-tinh Ích thọ hoàn* mỗi ngày, thì cái kết quả còn mau lẹ hơn nữa.

Dùng thuốc *Cố tinh Ích thọ hoàn*, các bạn được chắc chắn trị bệnh Mộng tinh được mau, và nếu bệnh nặng đến Di tinh hay Hoạt tinh, dùng nhiều lắm trong 5 hộp là thật mạnh. Cái hay của *Cố tinh Ích thọ* là ở chỗ bịnh không bao giờ trở lại. Một hộp 1p00.

Có bán khắp nơi và tại nhà thuốc :

Võ đình Dần
Chợ-lớn, Saigon,
Pnom-Pênh
VAN HOA
8, Cantonnais, Hanoi

DOCTEUR
CAO XUÂN CẨM
de la Faculté de Paris. Ancien Médecin Chargé de l'Institut antivénérien de Huế
Chữa đủ mọi bệnh. Chuyên-trị Nội-thương và bệnh Hoa-liễu
Khám bệnh tại
153 Henri d'Orléans — Hanoi
P. ở cửa Đô-g, cạnh hội Hợp-Thiện) có p'ỏng dưỡng bệnh
Sách :
NÓI CHUYỆN NUÔI CON
bán tại hiệu Thụy-Ký 98 Hàng Gai (Rue du Chanvre), Hanoi
Giá 0p.35 một quyển

Luthart
ĐÚNG TIẾNG
KÊU
ĐẸP
BỀN
Guitares
Banjos
Violons
Mandolines et accessoires de Lutherie
DƯƠNG THIỆU TƯỚC
57, Rue du Chanvre 57
— HANOI —

MỖI NHÀ NÊN CÓ MỘT CUỐN
Vua Quang Trung
để sống lại những trận chiến tranh kinh thiên động địa của bậc Dân Tộc Anh Hùng nước Việt Nam ta. (Lịch sử tiểu thuyết) của **Phan-trần-Trúc** soạn, nhà in Lê Cường Hanoi xuất bản, in gần xong, giá **0p.50**

LỠ BƯỚC SANG NGANG
một tập thơ xưa nay chưa từng có, của thi sĩ **Nguyễn-Bính**. Nhà in Lê Cường, in bằng *giấy Ofset* gần xong, giá **0p.50**

LAN HỮU
Một cuốn tiểu thuyết tình đã được khắp các bạn thanh niên tân tiến hoan nghênh, lại được cả các gia đình hãy còn theo khuôn phép cũ, cũng thi nhau mua cho con cháu đọc.

Tiểu thuyết của NHƯỢNG-TỐNG : Một nhà văn, một nhà chính trị đã được quốc dân yêu mến từ lâu và nhớ mong mãi cho tới nay.

Lan-Hữu đã được báo *Tin Mới, Việt Báo, Hanoi Tân Văn* phê bình, đặt lên trên những tiểu thuyết có giá trị hiện nay.

Có bán khắp các nơi, giá 0p50. Mandat mua sách gửi cho Lê Cường 96 route de Huế, Hanoi.

3 THỨ SÁCH MỚI

1.) Sách thuốc chữa Đậu, Sởi (NG. AN NHÂN)
Dạy đủ các cách chữa Đậu, Sởi, có nhiều hình cùng nhiều bài thuốc kinh-nghiệm. Giá 1p50 (có cả chữ Hán vị thuốc).

2.) Học Đấu Võ Tàu (SƠN NHÂN soạn)
Dạy hai bài võ « *Sư Tử Cổn Cầu* » (bài thuận và bài nghịch) và nhiều thế đề đấu Võ rất tài tình hiểm độc ! Có ngót trăm hình rõ. Giá 0p60

3.) Lối Võ Thường Dùng (SƠN NHÂN soạn)
Có nhiều miếng võ « thường dùng » mà hiểm độc như bị bóp cổ, gỡ, bóp lại và làm ngã ! Bắt dao v. v... Giá 0p30.

Ở xa gởi mua, thêm tiền cước. Thư, mandat đề cho nhà xuất bản :

NHẬT NAM THƯ QUÁN 19, Hàng Điếu — Hanoi

— Khi chạy về quê nên làm gì ?
— Nên kiếm lợi bằng cách đọc quyển :

GIỐNG CÂY ĂN QUẢ
(Culture fruitière)
Tác giả : **NGUYỄN CÔNG HUẤN**
Nông chính thạm tá — Giá **1p20**, cước **0p30**

Bán tại : **Librairie CENTRALE**
60 Boulevard Borgnis Desbordes — Hanoi
Và ở : **KHOA HỌC TẠP CHÍ**
Route de Ngọc Hà Hanoi (Boite postale No 62)

THÁNH MẪU trả lời CHÀNG TÚ-MỠ

(về bài « Thánh mất trộm » đăng trong N. N. số 214)

◆

Ta thánh Mẫu ở chùa Quang liệt,
Nhân thấy chàng Tú miệt thị ta,
Nói năng liến thoắng ba hoa,
Chế thần riễu thánh như là đồ ngông.
Nào là những đồ đồng « quý giá
Không cánh mà biến cả, kỳ thay! »
Nào nhìn « tai Mẫu, ô hay,
Đôi hoa vàng diệp cũng bay đằng trời. »
Ta định chẳng chấp người trần tục,
Nén hơi thần nhẫn nhục là xong.
Chỉn e cái bán con công,
Nghe lời Tú mỡ rồi không đến chùa.
Cho nên phải phân vua trên báo,
Để người đừng báng nhạo... Cóc thiêng.
Ta là một bậc đại tiên,
Thấy người đói rách không tiền nên thương.
Giúp đỡ họ lúc dương cùng kiết,
Ít đồ đồng cho biết lòng nhân.
Vả ta chính thực linh thần,
Khác người vì chẳng có cần điểm trang.
Vì thế đôi hoa vàng mặt đá,
Ta cho quyền tháo cả mang đi.
Vừa hay lại gặp một khi,
Vàng dương cao giá còn chi lợi bằng.
Vàng bỏ xó dành rằng được tiếng,
Nhưng ngăn sao được miệng rồng dài,
Những là tấu lại đức ngài,
Giàu ba vạn chẳng đoái hoài dân đen.

Nghĩ như thế ta bèn làm phước
Run rủi cho chích cược vào nhà...
Từ rầy đừng có bông đùa,
Khiến đoàn đệ tử a dua khinh thường.
Nhà báo phải liệu nương nhẹ bút
. . . . . .
Kẻo Bà kiện trước Hoàng thiên
Thì danh giá Mẫu ngươi đền được chăng ?

Cam đoan chép nguyên văn

TIỂU LANG

CHUYÊN

Can đảm

O' đời, có những sự can đảm rất lạ.

Bác Võ văn Lộc ở Vinh lấy một người vợ khỏe mạnh hơn bác nhiều. Lấy vợ như vậy đã là can đảm rồi,

nhưng bác cho còn chưa đủ, bác còn muốn can đảm hơn nữa. Cho nên bác mới tìm kiếm một cô đào hát làm nhân tình. Một đêm kia, bác trốn vợ ra tình tự với cô kia dưới gốc phi lao, chẳng may bị vợ bắt gặp. Bác liền can đảm chạy trốn.

Cho đến lúc về nhà, thấy vợ buồn bác lại can đảm chối biến, khiến bà vợ nổi tam bành, túm lấy bác đánh một trận đòn nên thân và cắn bác ở ngực để ghi kỷ niệm cuộc thắng trận. Bác Lộc can đảm chịu đòn, nhưng một lát sau, nghĩ lại bác tủi thân, bèn quả quyết mua rượu về uống để lấy sức, rồi lúc rượu đã đem lại cho bác cái can đảm quyết liệt, bác hùng hăng chạy ra sông nhảy xuống tự tử. May khi ấy có người trông thấy nhảy xuống vớt bác lên đưa vào nhà thương cứu khỏi. Thế là bác đành can đảm sống vậy, và chắc rồi bác lại sẽ can đảm làm lành với vợ vậy.

Cái can đảm của bác Lộc không phải là độc nhất. Sư Mỹ, một nhà sư chân tu — mà ông sư nào chẳng tự nhận là chân tu — bị cha mẹ bắt ép bỏ áo cà sa, mũ ni và oẵn chuối để về cưới vợ ; vì cha mẹ mong có cháu để nối dõi tông đường. Nhưng sư Mỹ không muốn tạo ra một lũ sư Mỹ con để nối nghiệp, bèn can đảm mua thuốc phiện về uống để mong chóng siêu thăng sang tây phương cực lạc. Nhưng, số còn nặng nợ, nên có người biết đem đến nhà thương cứu thoát. Sư Mỹ lại can đảm sống vậy.

Được tin này, thiện nam tín nữ đều nấc nỏm khen sư Mỹ đã có cái can đảm siêu việt tự tử để cho vẹ tròn được quả phúc, và chắc chắn rằng sư Mỹ đã thành Bồ tát mất rồi. Nhưng nghĩ cho kỹ, thì làm như vậy, sư Mỹ đã nêu một cái gương xấu cho các vị cao tăng khác : nếu các vị này đâm ra bắt chước sư Mỹ cả, thì còn đâu là giống cao tăng nữa ! Song, may làm sao, còn nhiều hòa thượng nghĩ rằng cần phải vẹ tròn quả phúc một cách khác mới can đảm lên được Nát-bàn : thí dụ như ni cô Diệu-lý chẳng hạn.

TƯỜNG VÂN

LÝ TOÉT — Bác Xã ! Thư tôi gửi cho thằng Toe nhà tôi mà sao bác lại để cho ông Toe !

XÃ XỆ — ?...

Sắp có bán

LẠNH LÙNG

(tái bản)

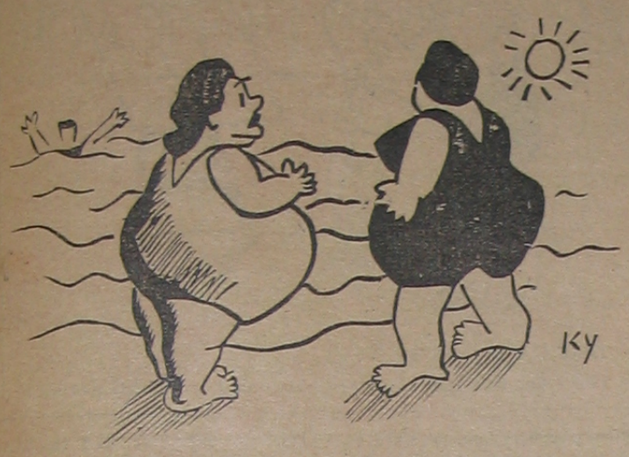
của **NHẤT - LINH**

Giá 0p.50

Đi đâu mà vội?

NGƯỜI Hanoi thế mà lại dễ tin, dễ sợ mà cũng vội vàng hấp tấp quá. Những phương pháp của nhà nước chỉ là những phương pháp đề phòng, — nhà cầm quyền

XA GẦN

— Bà chắc nước bể hôm nay lên chứ ?
— Chắc lắm, vì cả hai chúng ta cùng xuống tắm một lúc.

bao giờ cũng phải liệu trước — thế mà lòng dân đã nhốn nháo. Người ta nghiêng tai nghe những tin đồn đại dị kỳ ở đâu đâu, không căn cứ, ấy thế là hốt hoảng và lo sợ. Thôi thì nhà nào nhà ấy dọn dẹp hết về quê, mang cả những thứ hết sức cồng kềnh : nào sập gụ, tủ trè, án thư, trường kỷ, bình hương, ống phóng. Chừng ấy thứ áp tải trên đường nhựa, trên xe hỏa, ô tô. Người đi gặp người đến, ai nấy trông khổ sở và lo âu. Để làm gì? Để rồi mấy hôm nay lại lục tục khuân ra, cũng khó nhọc và khổ sở như thế.

Mấy hôm phiên chợ Đồng-Xuân đều rất đông : người ta tranh nhau mua để trữ. Có người mua hai trăm bạc gạo tám, có người mua ngót một chục bạc tương. Gạo, muối, và vừng một ngày ba bốn giá. Thế rồi mấy hôm sau chợ vắng ngắt, họp chưa đến 9 giờ chiều đã tan. Người nhà quê không dám đem các thực phẩm ra bán nữa.

Tình thế ấy chỉ làm tăng các giá hàng, và chỉ khổ cho những nhà nghèo, vừa sốt ruột chạy tiền vừa chịu mua giá đắt. Nhất là nhà nào đông con, thì sự lo lắng lại càng tăng nữa. Sữa đắt lên tới chín hào, một đồng một hộp, gạo nhiều lúc không có mà mua. Nhưng cái bà có hai trăm bạc gạo tám kia, tưởng có thể đủ nuôi sống được mình trong thời loạn lạc ư ? Một kết quả chắc chắn hơn hết, — và cũng đáng buồn cười —, là số gạo ấy chẳng bao lâu đã thành ra mốc, chỉ còn có cách là đổ đi.

Rút lại, chỉ có những người nghèo là vẫn vững tâm ; họ bình thản và ung dung lắm ; họ không sợ thua thiệt hay mất mát cái gì, vì lẽ rất giản dị rằng họ chẳng có gì để mà mất.

T. S.

Bán hàng tăng giá

HẰNG NGÀY, trên các báo, vẫn thấy đăng tin nhiều nhà buôn bán hàng tăng quá cái giá nhà nước đã định, bị phạt tiền. Sự trừng phạt ấy là cần và đích đáng để trừ khử bớt các bọn đầu cơ, lợi dụng thời thế và sự họ có tiền, để bắt chẹt những người mua, phần đông là những người nghèo khó, hoặc những người mà số lương có hạn.

Tuy vậy, chúng ta vẫn thấy nhiều nhà hàng bán quá giá. Nếu người mua chỉ trả bằng giá đã định, thì họ không bán. Ở một vài nơi ít hàng, chẳng lẽ lại vì một vài xu phải tìm kiếm mua ở chỗ xa khác, hoặc vì cần dùng phải mua ngay. Đối với những nhà buôn ấy, chỉ có sự bắt phạt luôn luôn là có thể khiến cho họ đổi ý. Chúng tôi mong nhà chức trách sẽ chú ý và làm việc ráo riết hơn nữa, hoặc khiến cho mọi người biết rằng bổn phận của người mua gặp giá hàng cao là phải trình báo ngay các nhà chức trách để truy tố.

T. S.

ĐƠI NAY

Còn một số rất ít :

Ngày Mới của *Thạch Lam* giá 0p55
Thừa Tự của *Khái Hưng* giá 0p60
Mai Hương Lê Phong của *Thế Lữ* giá 0p55
Con Đường Sáng của *Hoàng Đạo* giá 0p50
Trước Vành Móng Ngựa của *Hoàng Đạo* giá 0p35 (in lại)

Hanoi...
36 Phố Phường

Một thứ quà của lúa non : Cốm

CƠN gió mùa hạ lướt qua vừng sen trên hồ, nhuần thấm cái hương thơm của lá, như báo trước mùa về của một thức quà thanh nhã và tinh khiết. Các bạn có ngửi thấy, khi đi qua những cánh đồng xanh, mà hạt thóc nếp đầu tiên làm trĩu thân lúa còn tươi, ngửi thấy cái mùi thơm mát của bông lúa non không ? Trong cái vỏ xanh kia, có một giọt sữa trắng thơm, phảng phất hương vị ngàn hoa cỏ. Dưới ánh nắng giọt sữa dần dần đông lại, bông lúa càng ngày càng cong xuống, nặng vì cái chất quý trong sạch của Trời.

Đợi đến lúc vừa nhất, mà chỉ riêng những người chuyên môn mới định được, người ta gặt mang về. Rồi đến một loạt cách chế biến, những cách thức làm truyền từ đời này sang đời khác, một cái bí mật trân trọng và khe khắt giữ dìn, các cô gái Vòng làm ra cái thứ cốm rẻo và thơm ấy. Tất nhiên là nhiều nơi cũng biết cách thức làm cốm, nhưng không có đâu làm được hạt cốm rẻo, thơm và ngon được bằng ở làng Vòng, gần Hanoi. Tiếng cốm Vòng đã lan khắp tất cả ba kỳ, và đến mùa cốm, các người của Hanoi 36 phố phường vẫn thường ngóng trông cô hàng cốm xinh xinh, áo quần gọn ghẽ, với cái dấu hiệu đặc biệt là cái đòn gánh hai đầu cong vút lên như chiếc thuyền rồng...

Cốm là thức quà riêng biệt của đất nước, là thức dâng của những cánh đồng lúa bát ngát xanh, mang trong hương vị tất cả cái mộc mạc, giản dị và thanh khiết của đồng quê nội cỏ annam. Ai đã nghĩ đầu tiên dùng cốm để làm quà sêu tết ? Không còn gì hợp hơn với sự vương vít của tơ hồng, thức quà trong sạch, trung thành như các việc lễ nghi.

Hồng cốm tốt đôi... và không bao giờ có hai màu lại hòa hợp hơn được nữa : màu xanh tươi của cốm, như ngọc thạch quý, màu đỏ thắm của hồng như ngọc lựu già. Một thứ thanh đạm, một thứ ngọt sắc, hai vị nâng đỡ nhau để hạnh phúc được lâu bền. (Thật đáng tiếc khi chúng ta thấy những tục lệ tốt đẹp ấy mất dần, và những thức quý của đất mình thay dần bằng những thức bóng bẩy, hào nhoáng và thô kệch bắt chước người ngoài : những kẻ mới giàu vô học có biết đâu mà thưởng thức được những vẻ cao quý kín đáo và nhũn nhặn ?)

◆

Cốm không phải thức quà của người vội ; ăn cốm phải ăn từng chút ít, thong thả và ngẫm nghĩ. Lúc bấy giờ ta mới thấy thu lại cả trong hương vị ấy, cái mùi thơm phức của lúa mới, của hoa cỏ dại ven bờ ; trong màu xanh của cốm, cái tươi mát của lá non, và trong chất ngọt của cốm, cái dịu dàng thanh đạm của loài thảo mộc. Thêm vào cái mùi hơi ngát của lá sen già, ướp lấy từng hạt cốm một, còn giữ lại cái ấm áp của những ngày mùa hạ trên hồ. Chúng ta có thể nói rằng trời sinh lá sen để bao bọc cốm, cũng như trời sinh cốm để nằm ủ trong lá sen. Khi các cô gái Vòng đỡ gánh, giở từng lớp lá sen, chúng ta thấy hiện ra từng *lá cốm*, sạch sẽ và tinh khiết, không có mảy may chút bụi nào. Hỡi các bà mua hàng ! Chớ có thọc tay hay mân mê thức quà thần tiên ấy, hãy nhẹ nhàng mà nâng đỡ, chút chiu mà vuốt ve.. Phải nên kính trọng cái lộc của Trời, cái khéo léo của người, và sự cố sức tiềm tàng và nhẫn nại của thân lúa. Sự thưởng thức của các bà sẽ được trang nhã và đẹp đẽ hơn, và cái vui cũng sẽ tươi sáng hơn nhiều lắm.

◆

Cốm để nguyên chất ăn bao giờ cũng ngon và nhiều vị. Tất cả những cách thức đem nấu khác chỉ làm cho thức quà ấy bớt mùi thơm và chất rẻo đi thôi. Tuy vậy, nhiều người ưa ăn cái thứ cốm sào, thắng đường rất quánh. Thành ra một thứ quà ngọt sắc, và dính răng. Như vậy tưởng mua bánh cốm mà ăn lại còn thú vị hơn. Ở Hanoi, người ta lại còn làm một thứ chả cốm, nhưng cái thanh đạm của vị lúa không dễ ăn với cái béo tục của thịt, mỡ.

Tôi thích hơn thứ chè cốm, nấu vừa đường và không đặc. Ít ra ở đây cốm cũng còn giữ được chút ít vị thơm và chất rẻo, và chè cốm ăn cũng mát và lành. Nhưng cũng chẳng gì hơn một lá cốm Vòng tươi sạch trong một chiếc lá sen mới hái về.

Thạch Lam

HỢP THỜI

— Từ độ khan giấy, tôi không dám hút thuốc quấn giấy, tôi chỉ hút xì gà.

— Còn tôi,
tôi chỉ bận như thế này.

KHO TÀNG ÂM NHẠC VIỆT-NAM

HÁT Ả ĐÀO

của nhạc-sĩ NGUYỄN XUÂN-KHOÁT

(Tiếp theo)

Điệu trong lối hát « Ả đào »

TRƯỚC KHI nói đến nhạc điệu (rythme) tôi muốn bàn thêm về « nhịp » để các bạn khỏi nhầm lẫn « điệu » với « nhịp ».

Nhịp có thể coi như là cái thước để đo sự ngắn dài cho câu nhạc, cho bản nhạc ; nhịp cũng có thể coi như là cái « ô » vuông kẻ trên giấy để họa sĩ khi vẽ biết đường mà đặt bút cho có cân đối, đối đương.

Nhưng tại sao lại có nhiều thứ nhịp : nhịp hai gõ, nhịp ba gõ, nhịp bốn gõ ?

Bởi vì chính thật ra thì mỗi một « nhịp » là một « điệu » nhưng mà là một điệu hãy còn phôi thai, hãy còn đơn giản, như là bất di bất

dịch từ đầu bài đến cuối bài, một điệu như là chết vậy.

Vì thế mà « nhịp » chỉ có hiệu lực kích thích cơ thể ta khiến ta khi nghe một bản nhạc nhịp nhàng, một bản nhạc mà các tiếng mạnh của nhịp không bị lấn đi, thì ta phải dậm chân, lắc đầu, đứng lên mà nhảy mà đi.

Nhịp không có ảnh hưởng gì đến trí thông minh của ta cả cho nên một con ngựa cũng có thể bị hiệu lực của nhịp mà chạy một cách nhịp nhàng được.

Còn « điệu » thì ta có thể coi như là một « nhịp », một nhịp rất phức tạp gồm có nhiều nhịp ngắn dài, nhanh chậm khác nhau, mà biến đổi bất kỳ, lâu chóng vô hạn.

Vì thế mà phải có trí thông minh thì mới nhận được chỗ nào là đầu « điệu », chỗ nào là cuối « điệu » và hiểu được sự đương đối trong cách sếp đặt các tiếng ngắn dài, không kể đến sự cao thấp, thành từng đoạn có liên lạc với nhau : Vì sự liên lạc đó nên các tiếng cao thấp trước kia để lộn xộn, bây giờ mới có một thứ tự, một ý nghĩa.

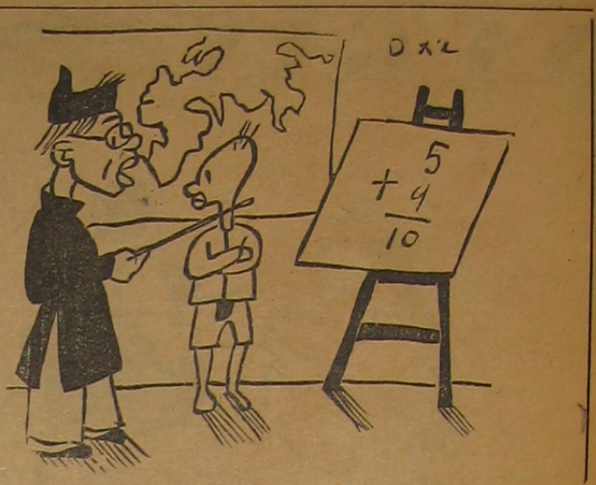
Chỉ biết cái ảnh hưởng, cái hiệu lực, mà không biết tới cái công dụng của nhạc điệu thì không hiểu được sự linh hoạt của lối hát « Ả đào ».

Trong âm nhạc, nhạc điệu có bao nhiêu công dụng thì trong Ả đào đều có cả :

Một là : nhạc điệu đi cùng với giọng ; hai là : nhạc điệu ở phần phụ họa.

Nhạc điệu đi cùng với giọng hát, nghĩa là giọng hát nghe có nhịp nhàng, thì trong âm nhạc Âu tây nhiều tỉ dụ lắm, như những bài hát bình dân (chanson populaire), bài nhạc để khiêu vũ, để đi ; trong âm nhạc Huế thì như bài Bình bán, Kim tiền, v. v., còn trong lối hát Ả đào thì như bài hát « bỏ bộ », « bắt bài », « hát ru ». Những bài hát này có vẻ chắt phác, thật thà... chứ không như những bài hát mà nhạc điệu ở phần phụ họa có vẻ kín đáo, bóng bẩy. Một tỉ dụ kiểu mẫu trong âm nhạc Âu tây là bài « Sérénade de Méphisto » của Gounod. Còn trong âm nhạc « Ả đào » thì thường ra không có một bài hát nào là không có thể nhạc đó.

Có một điều khác với âm nhạc Âu tây là phần phụ họa không có mật thiết bó buộc lắm. Chẳng hạn như cây đàn đáy thì tuy rằng phải ở trong khuôn của giọng hát nhưng vẫn đi một giọng độc lập riêng, không đúng từng tiếng với giọng hát như người ta thường tưởng, và đi một điệu riêng ăn với điệu phách (chứ không đúng như điệu phách). Tiếng đàn đáy như đứng giữa để mang sự liên lạc lại cho giọng hát với tiếng phách vì tiếng phách chỉ đi có một điệu ăn với điệu đàn thôi chứ không có vướng víu gì đến giọng hát cả, vì tiếng phách không có cao có thấp. Cho nên giọng hát tuy rằng vẫn liên lạc với phần họa, mà vẫn cứ tự do lướt lên trên điệu đàn và điệu phách.

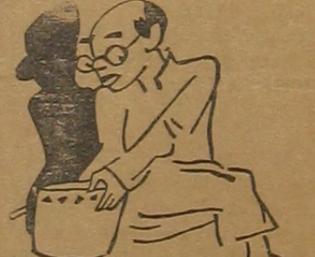
THẦY — Ai dạy anh làm thế ?

TRÒ — Con thấy thầy bảo việc gì cũng phải « chín bỏ làm mười »

Điệu phách lại có cái chức vụ là để thay giọng hát khi giọng hát ngừng, và kèm thêm tiếng trống, để chấm câu cho bài hát làm cho sự kết đoạn hết câu của một bản nhạc rõ rệt thêm ra.

Nghĩ đến cách chấm câu của âm nhạc Âu tây mà tôi phục bao nhiêu, thì đối với cách chấm câu trong lối hát Ả đào tôi quý, tôi thích bấy nhiêu. Chỉ có mấy tiếng gõ mà ta có cảm giác rằng khổ phách này có nghĩa là chấm hết (.) và khổ phách kia là chấm ngắt (,) chấm treo (...) v. v.

Và tôi càng thấy tiếng gõ, tiếng trống trong lối hát Ả đào ý nhị, chừng mực, và thứ tự chừng nào thì tôi lại càng thấy tiếng trống, tiếng gõ trong những lối âm nhạc

khác ở Á đông om xòm, lộn xộn, thô lỗ bấy nhiêu.

Có ai ngờ đâu rằng mộc mạc như cỗ phách mà cũng có sự cầu kỳ ở trong. Các bạn hẵng để ý đến đôi dùi để gõ : trong hai chiếc có một chiếc là hai thanh gỗ chập đôi. Và cả đến tiếng gõ của từng chiếc dùi một : một tiếng thì kêu và ngắn, một tiếng thì dẻ và câm.

Chưa mò đến phách, đến trống thì chưa hiểu rằng phải mất biết bao nhiêu công phu mới gõ nổi gọn một khổ phách, mới đánh nổi được một tiếng trống cho tròn cho xinh.

Khi nào trong làng âm nhạc Việt nam ta các nghệ sĩ đều công nhận một lối ký âm, thì việc đánh trống, gõ phách, gẩy đàn, bắt giọng hát, sẽ dễ đi nhiều. Sự ngắn dài cao thấp của từng tiếng sẽ rõ rệt, thì dù một tiếng đàn có khó nắn đến đâu chăng nữa, ta cũng sẽ biết phải nhấn lên hay nhấn xuống cho đến tiếng nào, bực nào.

Tính cách đặc biệt về phần phụ họa trong lối hát Ả đào đã khiến tôi hơi dài giòng một chút, nhưng tôi không quên rằng : Gồm hai cách ứng dụng của nhạc điệu với một thể nhạc không điệu (đã nói trong mục về nhịp) thì lối hát Ả đào ta không nghèo gì về nhạc thể cả.

Ngoài những bài hát ngắn như : miễu, nói, bắc phản, mà cả bài đều theo một nhạc thể thì phần nhiều bài hát dài như : Thiên thai, Tỳ bà, v. v., « thể nhạc » đều thay đổi theo « thể văn ».

Chẳng ý nghĩa sao ?

Đấy là nguyên nhân thứ hai sự linh hoạt của lối hát Ả đào.

(Còn nữa)

NG. X-KHOÁT

Kỳ sau : « Âm - thể trong lối hát Ả-đào ».

SÁCH-HỒNG

HAI THỨ KHÔN

của THÊ-LỮ

QUYỂN SÁCH

của THẠCH-LAM

Nhắc lại

ÔNG ĐỒ BÈ

CON CÁ THẦN

GIÁ ĐỘC NHẤT 0p10

ĐỜI NAY

NGAY NAY giải trí

LÊTA bị đau mắt nặng có lẽ vì đọc bản thảo của các bạn khuya quá, nhưng có lẽ cũng vì mắt LÊTA đến lúc phải đau, nên kỳ báo này không thể viết bài đưa tin các cuộc thi cho các bạn biết được. Xin các bạn vui lòng cho phép LÊTA nghỉ dưỡng mục đến tuần sau. Và xin cứ gửi bản thảo về nhiều hơn. LÊTA

LỜI KHUYÊN BẢO

NHỮNG NGƯỜI MỚI VIẾT VĂN

Trong làng văn, từ xưa tới nay, những người mới tập sự viết văn bao giờ cũng chờ đợi và chú ý đến những lời khuyên bảo của các bậc đàn anh, các nhà văn đã từng trải và nhiều kinh nghiệm. Không phải là để cứ theo đúng nguyên những lời khuyên ấy, hẳn thế; nhưng bao giờ những điều kinh nghiệm của các người bước trước cũng đem đến cho các người sau nhiều sự ích lợi, và khiến cho các người này có thể tránh được nhiều nỗi khó khăn, và nhất là nhiều điều thất vọng, dễ gây lên mối chán nản trong công việc.

Beaudelaire, ai cũng biết là một thi sĩ danh tiếng, lại còn một nhà phê bình giỏi, một nhà văn hiểu biết cuộc đời nữa. Những « lời khuyên bảo các người viết văn trẻ » của thi sĩ ấy là kinh nghiệm của cả một đời từng trải, và đau đớn nữa. Nhà xuất bản Emile Hazan có in những lời khuyên ấy, kèm thêm với một « Luận về người tập sự » (Traité du Débutant) của Jean Prévost. Chúng tôi sẽ lược dịch và đăng dưới đây những đoạn tưởng có ích lợi cho các nhà văn và các bạn đọc.

Về cách thức kết cấu

BÂY giờ, phải sản xuất nhiều, — vậy phải làm nhanh lên — phải vội vàng, mà không hấp tấp : . . . . . .

Muốn viết được nhanh, phải nghĩ rất nhiều đã — phải mang cái đầu để luôn với mình, lúc đi chơi, đi tắm, ở hiệu ăn, và gần cả đến nhà nhân tình nữa. E. Delacroix, (một họa sĩ có danh tiếng) một hôm nói với tôi rằng : « Nghệ thuật là một vật lý tưởng và mong manh quá, chẳng có khi cụ nào đủ thích hợp, chẳng có phương cách nào đủ mau chóng cả. » Văn chương cũng thế; — và như vậy tôi không theo phải những người hay sửa chữa; sửa chữa làm dục cái mặt gương trong của tư tưởng.

Một vài nhà văn, trong số những người đặt biệt và cần trọng nhất — như Edouard Ourliac chẳng hạn — bắt đầu viết rất nhiều trên mặt giấy; họ gọi như thế là phủ một lượt thuốc vẽ trên cái khung vải. Cái công việc lộn xộn ấy cốt để không bỏ sót một tý gì cả. Rồi cứ mỗi lần họ chép lại, họ sửa chữa và thêm thắt vào. Dẫu cái kết quả có tốt nữa, như thế cũng là phí phạn thời giờ và tài năng quá. Phác họa trên một cái khung vải, không phải là cứ trát đầy thuốc vẽ vào, nhưng là phác vẽ mờ mờ, xếp đặt những màu nhẹ nhàng và trong trẻo. — Bức tranh cần phải phác họa — trong trí nghĩ — lúc nhà văn cầm bút để viết cái tên truyện.

Người ta nói rằng Balzac chữa đầy trên các bản chép lại của ông một cách kỳ lạ và lộn xộn. Một cái tiểu thuyết như vậy phải đi qua cả một loạt kết thể, mà không những sự duy nhất của câu văn sẽ mất đi, cả đến sự duy nhất của tác phẩm nữa. Có lẽ cái phương pháp không tốt đó đã khiến cho lối văn có chút gì rậm rạp, xô đẩy, và như lúc viết náp, — cái lỗi độc nhất của nhà đại sử gia ấy.

◆

Làm việc hàng ngày và cảm hứng

Trụy lạc không phải là chị em với cảm hứng nữa : chúng ta đã đạp phá sự liên lạc tội lỗi ấy rồi...

Bữa ăn đầy đủ, nhưng có giờ giấc, là điều cần độc nhất của những nhà văn phong phú. Cảm hứng rõ thật là chị em với cách làm việc hàng ngày. Hai cái trái ngược ấy không xua đuổi nhau, cũng như những cái trái ngược khác của thiên nhiên. Cảm hứng có thể sai khiến được, cũng như sự đói, sự tiêu hóa, như giấc ngủ. Trong trí nghĩ của người ta có lẽ có một cái máy móc thần tiên, ta không nên lấy làm xấu hổ, mà lại nên tìm cách lợi dụng được đầy đủ, như các thầy thuốc lợi dụng cái máy thần thể họ. Nếu người ta muốn sống lúc nào cũng bền chí ngẫm nghĩ đến tác phẩm của ngày mai, thì công việc hàng ngày sẽ nâng đỡ cho cảm hứng, — cũng như chữ viết dễ đọc làm sáng sủa, và cũng như một tư tưởng bình tĩnh và mạnh mẽ giúp cho viết được dễ đọc ; vì thời những lối viết khó đọc đã qua rồi.

(Còn nữa)

T. L. *lược dịch*

(Ch. Beaudelaire — Conseils aux jeunes littérateurs)

Muốn xây dựng theo Khoa Học và Mỹ- Thuật, lại không tốn phí, các Ngài ở xa gần, hãy đến hay viết thơ hỏi :

Kiên - Trúc - Sư Từ - Nghệ

Hanoi – 21 bis Rue Jean Soler

Téléphone 1223

Bao giờ các Ngài cũng được vừa ý

ĐƯỜNG THI

QUA SƠN NGUYỆT (1)

Minh nguyệt xuất thiên sơn (2)
Thương mang vân hải gian.
Tràng phong kỷ vạn lý,
Xuy độ Ngọc môn quan.
Hán hạ Bạch-đằng đạo (3)
Hồ khuy Thanh hải loan (4)

. . . . . .
. . . . . .

Thú khách vọng biên ấp,
Tư qui đa khổ nhan.
Cao lâu đương thú dạ,
Thán tức vị ưng nhàn.

LÝ BẠCH

DIỄN NÔM

Thiên sơn treo mảnh trăng trong,
Trời mây, bể nước một vùng bao la.
Ngọc-môn ngọn gió lùa qua,
Mấy muôn dặm tận đằng xa thổi vào.
Bạch đằng, quân Hán xông vào ;
Hồ dòm Thanh Hải đã bao năm rồi.

. . . . . .
. . . . . .

Lính đồn trông ngóng làng quê,
Mặt buồn rười rượi, dạ về ngổn ngang.
Đêm nay bao xiết thở than,
Lầu cao, ai đó đã tan nát lòng.

■

TỬ-DẠ THU CA (5)

Tràng an nhất phiến nguyệt,
Vạn hộ đảo y thanh.
Thu phong xuy bất tận,
Tổng-thị Ngọc quan tình.

. . . . . .
. . . . . .

LÝ BẠCH

DIỄN NÔM

Mảnh trăng soi xuống Tràng an,
Nhà ai đập áo tiếng ran trong người.
Gió the hiu hắt thổi hoài,
Nhớ ai, ai nhớ con người Ngọc quan .

. . . . . .
. . . . . ,

TRẦN LANG *dịch*

1.) Một trong 15 khúc hát của nhạc phủ.

2.) Thuộc địa phận Hung nô.

3.) Tên một cái đồi trước kia vua Hán bị vây một lần ở đấy.

4.) Vùng thanh hải : chu vi độ hơn ngàn dặm, trong có nhiều núi nhỏ, giặc Hồ mấy lần lăm le kéo đến.

5.) Tử-dạ thu ca là một khúc hat do một người con gái nước Tần tên là Tử-dạ làm ra.

ÁI TÌNH

Truyện ngắn của Khái-Hưng

NGƯỜI Âu bảo ta không âm nhạc không ái tình. Nói quả quyết thế, thiết tưởng cũng hơi quá, nhưng sự thực, âm nhạc của ta nhăng nhít chẳng có trật tự, tổ chức gì. Còn ái tình... thì ngày nay người mình đã có đấy, ái tình bắt chước, ái tình lãng mạn của Musset, Lamartine, ái tình giả dối trên màn ảnh, biểu hiệu là những cái hôn môi.

Dứt lời, Chính cất tiếng cười khoái lạc. Chính là một tiểu thuyết gia xưa nay thường lấy ái tình làm đầu đề tiểu thuyết.

San thong thả và trang nghiêm trả lời :

— Ái tình phải ở đáy lòng con người phát ra, bắt chước thế nào được ? Và bảo ta là một giống không ái tình, thì sao lại có được những truyện cổ tích đầy tình ái nồng nàn và sâu xa truyền lại không biết từ đời nào, như truyện « Tương Tri » chẳng hạn.

Vịnh, một thi sĩ trẻ tuổi tiếp luôn :

— Tôi lại biết một truyện ái tình cổ có thực nữa, cũng đầy thi vị như truyện Tương Tri. Câu truyện thương tâm ấy hiện còn để dấu vết lại ở vùng tôi : cầu « Vô tình ». Đó là một cái cầu gỗ mái lợp cói, bắc qua một lạch nước nhỏ, và dùng làm nơi ẩn nắng mưa hơn là làm cầu, vì bên cầu nước nông, những người đi chợ thường lội qua, vừa giản tiện vừa mát chân. Một tấn bi-kịch về tình đã xảy ra ở đó. Ngày xưa một văn nhân gặp một tiểu thư con một vị lệnh doãn đi cáng qua cầu. Đôi bên hẹn hò nhau cuộc trùng phùng. Một hôm người ta hấy văn nhân ôm chặt lấy cột cầu, và đã chết cứng. Thì ra anh chàng nhịn đói, nhịn khát đứng chờ người yêu...

Chính ngắt lời bạn :

— Cho tới phút cuối cùng, cho tới phút thoi thóp, phải không ?

Rồi chàng phá lên cười, nói tiếp :

— Đã biết ngay mà ! Lại ái tình bắt chước. Ngày xưa ta yêu theo lối Tàu cũng như ngày nay ta yêu theo lối tây. Nghĩa là thấy người Tàu, người Anh yêu thế nào, ta cố bắt chước yêu như vậy. Không những thế, ta còn kể, còn viết những truyện tình gần như hệt những truyện tích của họ nữa. Câu truyện Tương Tri và câu truyện « Vô tình » của các anh phỏng có khác gì những truyện Tàu trong tình sử ? Còn chán những tên đẹp, nào « Bãi Trường lệ » nào « Đảo Mê », biết đâu sau này người ta lại không bịa đặt ra những truyện tình mỹ lệ, hay hùng tráng, hay thê thảm, theo khuôn khổ truyện Âu tây.

Chính thở dài nói tiếp :

— Rõ chán ! mình không có một cái gì gọi là có tính cách annam. Cho cả đến tình tình cũng vậy... Ta yêu, ta ghét, ta giận, ta thương đều cố theo người cả.

San mỉm cười nói:

— Cứ ý anh thì ái tình thực annam chỉ có được ở trong những truyện cổ tích của những bà nhà quê, như truyện «Vợ cóc», truyện «Cây tre trăm đốt» chẳng hạn, phải không?

— Ấy đó, đó mới là ái tình annam, nghĩa là không phải ái tình. Anh muốn gọi nó là tình vợ chồng, là tình gia thất hay là tình chi chi tùy ý, nhưng vẫn không phải là ái tình, người mình không có ái tình.

Vịnh cười :

— Nghĩa là người mình có ái tình mà vẫn không có ái tình ?

Chính như không để ý đến câu mỉa mai, nói luôn :

—Tả ái tình annam đúng, tôi mới thấy có Tản-Đà. Tôi đọc ở trong một cuốn văn suôi của thi sĩ, lâu ngày không còn nhớ là quyển nào, hình như quyển «Giấc mộng con» thì phải. Trong đoạn ấy, vợ tiễn chồng, mặt cố giữ nét vui, rồi lúc chồng đi khuất, nàng núp vào một xó, thút thít ngồi khóc. Đó, ái tình annam. Nó lặng lẽ, đau đớn, âm thầm thế cả, chứ nó có hoa mỹ, kiểu cách như ái tình Tàu, ầm ỹ, nồng nàn, rậm lời như ái tình Âu tả qua các nhà văn annam dâu ! Tôi muốn soạn một vở kịch, trong đó hai người yêu nhau không nói với nhau một câu nào hay chỉ nói với nhau những câu rất thường, như về thời tiết, về việc làm ăn, song những câu ấy ngụ hết cả tình yêu sâu xa và cảm động.

San thủng thỉnh hỏi :

— Vậy anh hãy bảo cho tôi biết : người annam mình có ái tình không ? Trước anh quả quyết rằng không, bây giờ anh lại nói rằng có, tuy anh chỉ công nhận rằng ái tình lặng lẽ, đau đớn, âm thầm.

Chính nghiêm nhiên đáp :

— Có lẽ anh hiểu lầm tôi, hay là tôi nói không được gẫy gọn. Ái tình thì sao lại không có, nhưng ta không để nó lặng lẽ, âm thầm trong lòng ta theo cái tính cách bản nguyên của nó, ta lại muốn bắt nó hoa mỹ và kiểu cách như ái tình người Tàu hay chép trong sách Tàu, hoặc nồng nàn, ầm ỹ như ái tình người Âu-Mỹ chép trong sách Âu-Mỹ. Anh đừng nói chi trong văn chương, trong tiểu thuyết mới có thứ ái tình giả dối ấy. Anh phải biết văn chương, tiểu thuyết chịu ảnh hưởng của đời, nhưng đời cũng chịu ảnh hưởng của văn chương, tiểu thuyết. Một ái tình viết trong tiểu thuyết dù hoa mỹ, kiểu cách, dù nồng nàn, ầm ỹ đến đâu cũng có người cố bắt chước mà cố theo. Nếu nhiều người bắt chước thì chẳng bao lâu cái ái tình hoa mỹ, kiểu cách, hay nồng nàn, ầm ỹ kia sẽ không còn là ái tình giả dối trong tiểu thuyết nữa, mà sẽ trở nên ái tình giả dối của cả một bọn người, của cả một thế hệ. Cái snobisme, cái « hợp thời » do văn chương nêu ra nhiều lắm chứ. Chắc chắn đã có một thời người ta yêu như Tố Tâm, Đạm Thủy. Và biết đâu ngày nay không có một bọn rất đông yêu như nhân vật «hùng» của Lê văn Trương, hay như nhân vật «ho lao» của một vài nhà văn ủy mị! Đó toàn là ái tình Tây và ái tình Tàu cả, ái tình Abbé Prévost và ái tình Từ-trầm-Á, ái tình nhuộm tóc đỏ lòm và giộc bím, bó chân. Rồi có ngày đến phải nêu những cái biển to tướng với những chữ « Tình tình annam » như những cái quảng cáo « Achetez français » của người Pháp vậy.

Giao từ nãy vẫn ngồi im lặng, bỗng thong thả và buồn rầu nói :

— Các anh cho phép tôi kể hiến các anh một truyện tình hoàn toàn annam...

Chính mỉm cười hỏi lại :

— Hoàn toàn annam ?

— Phải, hoàn toàn annam, hay ít ra cũng hoàn toàn annam vào thời buổi này. Chuyện hai người có lẽ các anh cũng biết một phần đấy, vì đã làm huyên náo dư luận lên một dạo : một họa sĩ và một tiểu thư con một vị đường quan.

Vịnh ngắt lời :

— À phải rồi, Tâm và Minh !

— Phải, Tâm và Minh. Tâm là bạn tôi mà quen biết Minh cũng vì tôi. Tôi chơi thân với Thuần,

ĐỜI NAY

Sắp in xong

LỬA THIÊNG

của **Huy - Cận**

Giá đặt tiền trước những bản giấy quý :

IMPÉRIAL ANNAM À LA CUVE : 5p00

(Chỉ in 10 bản, tên người mua sách sẽ in lên trang đầu)

GIẤY GIÓ 2p00

Mỗi quyển thêm 0p30 cước phí

SÁCH LỬA THIÊNG, IN HAI MÀU, DO HỌA SĨ TÔ NGỌC - VÂN TRÌNH BÀY, SẼ LÀ MỘT CÔNG TRÌNH MỸ THUẬT QUÝ GIÁ

Mandat gởi về :

Monsieur le Directeur du NGAY NAY

80, Grand Bouddha — HANOI

Hạn cuối cùng : 15 Juillet 1940

anh Minh. Nghỉ hè năm ấy Thuần mời tôi về nhà. Thời ấy ông cụ thân sinh ra Thuần làm tuần phủ Tuyên Quang. Trước khi đi, tôi đến thăm Tâm. Tâm đương vẽ. Tâm ham vẽ lắm, vẽ dầu, vẽ thủy mạc, vẽ chì và vẽ cũng có tài, tuy cái tài ấy không được nẩy nở đầy đủ, vì Tâm chỉ tự mình tìm tòi lấy chứ không theo học một người nào, hay ở một trường nào. Anh ta không giàu lắm, nhưng vì là con một nên rất được nhà nương chiều, muốn làm gì thì làm, bà cụ chẳng kỳ kèo khuyên răn nữa lời. Ngày còn ông cụ, và có ông cụ kiềm thúc nên anh ấy còn chăm chỉ học hành, chứ khi ông cụ mất rồi thì anh ấy chỉ vẽ, sách vở vứt vào một xó. Đến nỗi đã hai năm liền thi tú tài đều trượt. Về sau anh bỏ hẳn không thi nữa.

Nghe tin tôi nói đi Tuyên-quang Tâm mừng quýnh, xếp ngay các họa cụ lại rồi vội vàng sửa soạn để hôm sau cùng đi với tôi. Anh ấy cũng không thèm hỏi và tôi cũng không kịp nói rằng tôi sẽ ở nhà ai.

Cụ tuần vui mừng đón tiếp chúng tôi. Cụ là một nhà tân học, nghĩa là cụ xuất thân thư ký. Tuy vậy, mà cụ học rộng xem nhiều, nhất nói tiếng Pháp lại thạo và đúng giọng chứ không có dủ năm dấu sắc, huyền, hỏi, ngã, nặng như số đông các ông phán già. Cụ bảo giọn riêng một phòng cho ba chúng tôi cùng ở với nhau.

Ngay bữa cơm chiều hôm ấy chúng tôi gặp Minh. Cảm tưởng đầu tiên của tôi là tôi thấy Minh lịch thiệp, có lẽ lịch thiệp quá đối với cái tuổi mười bảy của Minh. Đó là hình ảnh hoàn toàn của người cha thu nhỏ lại. Minh không đẹp lắm, nhưng rất có duyên. Cái không đẹp tôi thoáng nhận thấy lúc Minh ngả đầu chào tôi, nhưng sau khi tỉ mỉ ngắm từng nét, tôi thấy cặp mắt trong và sắc, sống mũi cao và thẳng, cái trán phẳng và sáng, cái miệng tươi và thanh tuy rộng một chút, hàng răng nhỏ mà xinh, dù có một cái răng nanh khểnh làm cho nụ cười có vẻ chế nhạo nhưng rất dễ thương. Tôi suy nghĩ mãi mới tìm ra được cái không đẹp của Minh : Minh có một gương mặt hơi khô và cái cằm quá nở.

Trái với các cô trong những gia đình cao quý, Minh tiếp chuyện chúng tôi rất tự nhiên, có khi vừa nói vừa nhìn thẳng vào mặt chúng tôi không chớp, không ngượng. Tôi nghĩ thầm : « Chắc hẳn cụ tuần đã truyền giáo cho con gái tất cả khoa xử thế và xã giao của người Pháp ». Minh học không được mấy, cô thú thực với chúng tôi như thế, chỉ mới đậu bằng tiểu học, nhưng cô tỏ ra biết rộng lắm. Nghe tôi giới thiệu bạn tôi là một nhà hội họa trứ danh, cô bèn đem hết những sở đắc về hội họa ra nói chuyện với Tâm. Hai người rất có vẻ ý hợp tâm đầu. Lúc quay sang phía tôi thì cô đã quên hẳn Tâm và khoa hội họa rồi, trước mặt cô chỉ còn tôi với khoa y tế mà tôi đương học : cô hỏi tôi về cách sống ở trong trường, về ích lợi các thứ thuốc tiêm, thuốc uống mà cô và nhà cô thường dùng. Chắc các anh cho là tôi quá lạm tên một nhân vật trong truyện ? Nhưng xin quả quyết với các anh rằng tôi chưa tả hết được cái thông minh, cái lịch thiệp, cái khéo léo mà tôi thấy hay đoán thấy ở thiếu nữ lạ lùng ấy.

Sáng hôm sau Minh theo anh và hai chúng tôi sang Tràng-đà thăm mỏ kẽm. Rồi chúng tôi tìm một nơi bóng mát ven bờ suối ngồi chơi. Trong khi ấy, Tâm lấy giấy ra vẽ những bức phác họa bằng chì màu.

Thế rồi, Tâm và Minh yêu nhau. Ái tình của hai người nhóm từ lúc nào tôi cũng không biết nữa, vì trong các bữa ăn, trong các cuộc đi chơi, tôi không nhận thấy một tình tình gì khác thường của Minh biểu lộ ra khiến tôi ngờ vực được, nhất đối với tôi Minh lại hình như có cảm tình hơn là đối với Tâm. Mãi hôm về Hanoi Tâm thú thực với tôi, tôi mới rõ. Và tôi lấy làm căm tức Minh lắm. Không phải tôi ghen, vì quả thực tôi không yêu Minh, tôi không thể yêu được một thiếu nữ quá lịch thiệp, quá khôn ngoan như Minh. Tôi chỉ căm tức Minh vì Minh đã lừa dối tôi như lừa dối một cậu bé ngây thơ.

Nửa năm sau xảy ra tấn bi-kịch mà các anh đều biết : Minh bỏ nhà đi theo Tâm. Rồi hai người lấy nhau. Tới đây các anh hẳn cho câu truyện của tôi là một câu truyện ái tình lãng mạn Âu-Mỹ phải không ? Song nó chỉ lãng mạn có đến đấy, nó chỉ Âu Mỹ có đến đấy.

Lấy nhau mới được một năm, Minh đã ép Tâm bỏ hội họa, để học thi bằng nọ, bằng kia, thi vào ngạch này ngạch khác. Rồi luôn mấy năm thấy những lời khuyến khích của mình không có hiệu quả Minh trở nên một người thất vọng cực điểm. Có lẽ Minh muốn ly dị lắm, nhưng vẫn không dám. Không phải vì hai đứa con xinh xắn giữ Minh lại, nhưng vì Minh thấy rằng mình sẽ làm trò cười cho chị em ; họ sẽ bảo nhau : « Lấy nhau vì ái tình, hoàn toàn vì ái tình đấy ! Tưởng lâu bền, ai ngờ... » Thành thử Minh dành qua ngày đoạn tháng sống buồn tẻ cái đời buồn tẻ...

Chính cất tiếng cười và vui vẻ tiếp luôn :

— Như những người đàn bà annam khác. Câu truyện của anh chỉ có một mục đích là bênh vực cái lý thuyết của tôi. Đó, các anh coi, ái tình hay ái tình lãng mạn của người mình, của người đàn bà annam ! Không, họ đã lầm, hay đã tự dối mình. Họ có yêu bao giờ đâu, họ chỉ bắt chước cái yêu của người. Tôi không có hân hạnh được biết cô Minh của anh, nhưng tôi đoán cô thích đọc tiểu thuyết thái tây, hay tiểu thuyết thái tây dịch sang quốc văn, qua một lần chữ Tầu, hay ít ra cô cũng mê coi chiếu bóng. Cô chẳng hiểu hội họa và cũng chẳng yêu gì hội họa. Nhưng cô thấy yêu một nghệ sĩ là một sự khác thường nó làm cao giá trị, và nỗi lòng tự ái của cô. Cô bắt đầu yêu vờ, yêu vơ vẩn, nhưng anh chàng kia lại không để cô yêu vơ vẩn, đã sỗ sàng lôi phăng cô đi, khiến cô cũng tưởng rằng ái tình của cô là chân thật.

Trời ơi ! yêu một thi sĩ, yêu một văn sĩ, yêu một nghệ sĩ ! Còn gì đẹp bằng, còn gì lãng mạn bằng ! Còn gì hợp thời bằng ! Nhưng còn gì giả dối bằng ! Người đàn bà annam dù thông minh, lịch thiệp như Minh, hay ngây thơ, thật thà như một người khác, bao giờ cũng chỉ là người đàn bà annam với những bản tính annam : căn cơ, đảm đang và thiết thực. Người nhà quê thẳng thắn nên những bản tính ấy không bị mờ ám. Yêu đối với họ là lấy một người đàn ông rồi đảm đang làm việc, và gây dựng cơ đồ cho chồng. Yêu đối với các cô tiểu thư cao quý cũng chỉ là thế, nếu đem lột cái mặt nạ văn vẻ hay lãng mạn ra.

Vịnh cười chua chát :

— Vậy anh không ưng người đàn bà annam có một ái tình cao thượng vượt lên trên cái đời thiết thực hàng ngày ?

— Sao lại không ? Tôi ao ước nữa. Nhưng tôi muốn người mình chân thật, đừng có những tình tình giả dối, bắt chước. Nếu quả mình thành thực có những tình tình cao thượng thì hay lắm chứ sao ! Chỉ sợ vì sự hợp thời mà có những tình tình cao thượng ấy thôi.

KHÁI HƯNG

CẢI CHÍNH

Kỳ trước, trong truyện vui « *Thần tiên* » ở đoạn cuối, chữ « *mũ thế* » xin đọc là « *mũi khế* ».

BÁN BUÔN TẠI :

VẠN HOA

8 rue des Cantonnais — HANOI

LƯỢM LẶT

Biết phương hướng

Đã lâu người ta vẫn biết rằng cái cảm giác về sự thăng bằng là ở trong tai, và người nào điếc thì mất cái thứ giác quan ấy. Một bác sĩ chuyên môn về tai vừa mới tìm ra rằng ở trong tai người ta còn có một giác quan lạ lùng hơn nữa, là cái giác quan tìm phương hướng, khiến người ta có thể tìm đường về dầu ở rất xa nhà. Trong bộ phận tai, đấy là cơ sở của cái giác quan « tìm nhà » mà chúng ta biết rằng loài chó, mèo hay chim bồ câu vẫn có ; cả đến voi cũng biết tìm lối về chỗ đất chết, cá và lươn vượt qua hàng nghìn dặm đường để đến nơi đẻ trứng. Đối với súc vật thì cái giác quan đặc biệt đó rất cần cho cuộc sống, còn người ta vì không năng dùng đến nên bị mất đi. Cái « kim chỉ phương hướng » ấy trong lỗ tai người chỉ to bằng hạt đậu.

(Tit Bits)

Bi-hài-kịch gia đình

Bác-sĩ Jacob L. Moreno, một nhà tâm lý học nổi danh, nói rằng nếu vợ chồng diễn lại những cuộc cãi nhau, thì sẽ có ít vụ ly dị lắm. Nếu có một người chồng đến nhờ bác sĩ sau một cuộc cãi nhau với vợ, bác sĩ sẽ bảo người ấy nhắc lại tất cả những lời đã nói trong lúc giận dữ, và viết ra thành một cái kịch một hồi. Thế rồi bác sĩ kiếm một người đàn bà giúp việc đóng cái vai của người vợ, và diễn vở kịch ấy ngay trước mặt người chồng; người đó sẽ nhận thấy rằng cuộc cãi nhau thật vô lý và lố bịch, và nhiều câu buộc tội của người chồng là bất công. Bác sĩ Jacob cũng làm như thế khi người vợ đến, chỉ khác một cái là vai của người chồng thì do một người đàn ông đóng. Lối chữa ấy bác sĩ gọi là «phương pháp bi hài kịch», và bác sĩ nói rằng khi nào trình bày cái nguyên cớ chính của sự cãi lộn nhau, thì hạnh phúc gia đình có thể giữ vững được. Ông đã cứu vớt nhiều cặp vợ chồng khỏi ly dị, nhưng ông không quả quyết rằng cái phương pháp của ông là hoàn hảo.

(Tit-Bits)

Làm thế nào để sống lâu

Một nhà bác học, đã cặm cụi trong bốn mươi ba năm trời, làm cái công việc là biên chép những giấy khai tử, tuổi và chức nghiệp, của rất nhiều người. Sau cuộc điều tra kiên nhẫn ấy, bác sĩ thấy rằng cái tuổi sống trung bình của người ta là năm mươi tuổi rưỡi. Những người làm ruộng, làm việc ở ngoài trời thoáng khí, sống trung bình 70 tuổi. Thợ may và thợ ngõa, 54 tuổi. Những người theo nghề tự do, 52 tuổi. Các người làm công, bình thường, 49 tuổi ; những người làm công việc ngồi yên hơn, thợ may, thợ giầy, v.v, không quá 45 tuổi. Vậy chúng ta nên làm việc, nhưng làm việc ở chỗ thoáng khí để được sống lâu.

(D. I.)

Bao nhiêu người hiện giờ dưới quyền Hitler ?

Gần 47 triệu người không phải dân Đức, đối với 65 triệu dân Đức. Như vậy là một gánh khá nặng, mà những ảnh hưởng tai hại sẽ theo với thời gian tăng lên mãi. Những dân ấy là : người Ba lan : 19 triệu, (17 triệu khác thì lại ở dưới quyền Nga Sô Viết) ; người Tiệp khắc : 15 triệu ; người Áo : 9 triệu người Đan mạch : 3 triệu rưỡi ; chừng ấy người khác giống trong một nước đã nêu lên cái thuyết phân biệt giống nòi !

(D. I.)

◆

VÀI CÁI LẠ

Tim tảo ngược

Trước khi bị mổ, cô Alice Jane Mc. Henry ở Mỹ, có quả tim ở vào ngay cái chỗ đáng lẽ là chỗ của dạ dầy. Bởi vậy người ta gọi cô là « người đảo ngược ». Và vừa rồi, cô mới có 15 tuổi, lấy một người chồng 23 tuổi. Lễ cưới cử hành ở Chicago, rất đông người đến xem.

— Tôi biết một người kiên nhẫn lạ thường...
— ???
— Anh ta dùng xa lăn đường đi vòng quanh thế-giới tám lần.

45.000 cái hôn

Một ông cố đạo ở phía nam thành Londres vừa tính ra rằng, cứ trung bình, một người đàn bà có chồng ở trong một gia đình 6 người, trong 20 năm, đã hôn 45 000 lần (1 cái hôn mỗi người một ngày (1); gọt 87.600 củ khoai; khâu 10.400 đôi tất; 29.200 lần dọn giường, và phết bơ vào 175.200 cái bánh tây.

(Nhưng ấy đó là công việc của một người đàn bà nước Anh; còn người đàn bà Annam mình thì khâu bao nhiêu tất, giặt bao nhiêu quần áo, buông bao nhiêu lần màn, và nhất là nói bao nhiêu tiếng một ngày).

Ngòi bút vô giá

Ông Koyé George, cựu thủ tướng nước Anh, vẫn giữ được cái ngòi bút mà ông đã dùng để ký hòa ước Versailles năm 1918. Một lần ông đã từ chối không bán ngòi bút ấy cho một người Mỹ trả ông tới 1000 bảng Anh (độ 20 vạn bạc ta).

(Tit Bits)

(1) Sở dĩ số hôn nhiều thế này là vì người đàn bà Âu Mỹ không những hôn chồng và con mà thôi, còn hôn cả cha mẹ, họ hàng (và nhiều khi, cũng như bên ta, cả ông hàng xóm) nữa.

TRÔNG TÌM

Những thành phố *trong khói lửa*

◆

CÁC THỨ BOM

(Tiếp theo)

Dùng bom và ném bom

Những bom nẩy lửa hạng nhỏ — (nên gọi là bom cháy thì hơn, vì bom nào là chả nẩy lửa) —, tuy không chọc thủng được mái nhà kiên cố, như những bom ấy người ta tiện cái cái đầu rất nhọn để có thể cắm ngập vào những mái gỗ hay mái tranh để đốt cháy. (Vì trong cuộc chiến tranh đầy đủ bây giờ, người ta không những chỉ nhằm phá hại các cơ quan binh bị mà thôi đâu !). Những bom hạng một cân hay hơn, đi xuyên qua các mái nhà, và dừng lại trên các trần hay trong các gác xép thường là chỗ để nhiều đồ vật, và bắt lửa rất chóng trước khi người ta biết mà chạy chữa.

Quân Nga Sô Viết đã dùng ở Phần Lan một thứ khí cụ thường gọi là cái «rổ bánh», làm tăng sự công hiệu của những cuộc ném bom đốt cháy nhiều lắm.

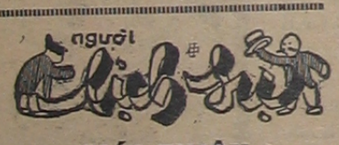
Đi nhanh 400 cây số một giờ, và thường ở mực cao độ 5000 thước — sức nhanh và mực cao ấy là cách đảm bảo chắc chắn nhất cho tầu bay tránh được súng cao xạ —, người phi công khó lòng mà dùng bom bé ném trúng một cái đích nhỏ như một phố hay một làng được ; những quả bom nhỏ thường hay chệch đi và rơi ra ngoài cánh đồng mất. Ở cái mực cao ấy thì phải ném bom 10 cây số trước khi đến thẳng ngay trên đích ! (Vì đà máy bay đầy mạnh bom đi). Chỉ hơi tính sai một tí chút là đủ trượt đích rồi, ấy là không kể sức gió, có thể khiến bom chệch đi hẳn vài trăm thước nữa.

Các nhà kỹ-sư Sô-viết tìm cách vượt những điều khó khăn ấy bằng cách xếp nhiều bom trong cái ống rất to ; đội phòng không Phần Lan đã nhặt được những ống bom cao 2 thước và 40 phân đường kính, đựng 125 quả bom nặng 2 cân một. Ném từ mực cao 5000 thước, cái ống ghê gớm ấy lao xuống trong quãng 4500 thước, rất nhanh và rất đúng đích, rồi thì mở tung ra vãi bom trên các làng tội nghiệp.

◆

Ném bom từ đằng xa

Một khí cụ rất lạ lùng, trái « bom tự động » (*bombe-fusée*), thì trái lại, có thể công phá từ đằng xa,

GIỚI THIỆU

Khi người ta giới thiệu một bà cụ già đang đứng với một người thiếu nữ hay một bà trẻ tuổi, thì người nói sau phải đứng lên. Khi người ta giới thiệu hai người đàn bà đang ngồi, thì hai người chào nhau, nhưng vẫn ngồi nguyên chỗ ; nếu hai người ngồi xa nhau, người trẻ tuổi hơn có thể đứng lên để lại gần.

Khi một thiếu-nữ đã vào một nơi hội-họp, về cách giới-hiệu, người ta coi thiếu-nữ như một bà, nghĩa là người ta giới thiệu với thiếu-nữ một người đàn ông trước, rồi người ta mới giới-thiệu thiếu-nữ sau.

Khi hai người đàn ông ngang hàng nhau, người ta giới thiệu người đến sau trước với người đã đến trước.

THẾ HÙNG

TẠI HIỆU DỆT

CỰ'-CHUNG

Hiệu đang trưng bầy nhiều kiểu

Maillot, Slip

đi tắm bể rất đẹp

Trước khi đi tắm xin mời các Ngài, hãy đến xem qua các kiểu áo mới

CỰ'-CHUNG

100 Rue du Coton, HANOI

Muốn mua nhà và đất

ở Hanoi hay các tỉnh

Viết thư hỏi M. Long

18, Amiral Courbet Hanoi

ngoài tầm súng những tỉnh thành có nhiều súng cao sạ he chở .

Cái lối dùng bom tự động ấy, ngày trước, cách đây một thế kỷ, tướng Congreve đã dùng đánh phá trại Boulogne. Tự hai mươi năm năm trở về đây, máy ấy đã hoàn mỹ nhiều lên, và chỉ ít lâu nữa là có thể trở nên những khí cụ chiến tranh đáng sợ. Một tác giả người Mỹ vừa cả quyết rằng có thể rất dễ dàng phóng xa được 130 cây số những bom tự động 550 ly đường kính ; một nhà chuyên môn người Pháp vừa nhắc lại rằng những bom tự động đi rất xa có thể dùng V.T.Đ. (vô tuyến điện) sai khiến được, và những bom tự động có dù và có « không tôi » (*mine aérienne*), có thể đột nhiên dựng lên thành bức thành ngăn trở tầu bay được. Lúc khác chúng ta sẽ trở về vấn đề ấy.

Quả bom tự động hình dáng cũng như một quả bom có cánh thường, nhưng mà thêm cái ống bom tự động có thể nổ trong

độ một giây đồng hồ. Cái sức nổ mạnh ấy đủ khiến cho quả bom đi nhanh thêm được 250 thước một giây.

Bây giờ đây, một chiếc tầu bay rất nhanh, lẫn vào đa trời buổi sáng sớm, bay cao độ 8000 thước, và đi nhanh 400 cây số một giờ. Máy bay thả một quả bom tự động rồi quay trở lại. Nhưng quả bom, nhờ có sức đẩy của cái ống máy ấy cứ liệng đi nghiêng nghiêng, và rơi xuống phá một tỉnh thành cách đấy 30 cây số, hãy còn đương ngủ kỹ!

Thật là một cái họa mà chúng ta không nên khinh thường. Chả có đội súng cao sạ nào, dù hoàn bảo đến đâu, có thể tìm thấy và bắn được một chiếc máy bay cao ở 8000 thước và bay cách đấy 30 cây số ! R êng chỉ có một cơ quan phòng không xếp đặt rất chu đáo, có những đồn canh, súng bắn nhanh, đội máy bay khu trục, là có thể đương đầu được. Về mặt này nước Pháp hiện xếp đặt rất có quy củ, không kể cái số vĩ đại của đội tầu bay ném bom, có thể khiến cho kẻ địch nghĩ đến những cuộc trả thù mà phải sợ.

(*Theo Gringoire*)

NGÀY NAY NÓI CHUYÊN

Madame Thanh Hà— *1.) Trong luật có cho phép hai người đã đến tuổi trưởng thành 24 và 28 có thể lấy nhau được, khi cha mẹ không bằng lòng, người đàn ông đóng thẻ ở Hanoi.*

— Theo luật Annam, thì hai bên lấy nhau, dù bao nhiêu tuổi nữa, cũng phải có phép của cha mẹ mới được. (Hoặc cha mẹ vì lẽ gì không chính đáng ngăn cản, thì phải xin phép của quan tòa). Đóng thẻ Hanoi không phải là dân Hanoi, phải sinh tại Hanoi mới được hưởng theo luật Pháp.

2.) Hiện thời bây giờ có tòa án ở sở Toàn quyền để xét xử lại các việc của tòa án Thượng thẩm trong năm xử phải không?

— Ông lầm. Ở phủ Toàn quyền không có một tòa án nào thẩm lại các việc của các tòa thượng thẩm ở Bắc và ở Nam cả.

Vu Phấn. Huế — *1) Một người học sinh lớp cụ thể có nên đọc sổ sách Pháp văn và quốc văn bằng nhau không ? Muốn chóng giỏi quốc văn, cách đọc sách quốc văn thế nào ?*

— Muốn tiến bộ trong cả Pháp văn và quốc văn thì nên đọc cả hai thứ. Càng đọc nhiều càng hay, nhưng đọc sách cần phải có phương pháp mới có ích lợi. Không thể nói ở đây được, ông nên xem bài « Nghệ thuật đọc sách » đã đi đăng ở Ngày Nay.

2) Người ta nói : người chết sẽ đứng dậy nếu con mèo nhảy qua đầu người chết. Có thật thế không ? Vì sao ?

— Việc này nhiều người nói, nhưng quả mắt trông thấy hẳn hoi thì dễ không có mấy người. Một con vật sống nhảy qua xác chết có thể khiến cho xác ấy cử động được lắm, do sự kích thích bởi luồng điện ở con vật phát ra. Nhưng cũng có khi không. Tóm lại, nếu có việc ấy thì cũng là một việc lẻ loi, chứ không phải lúc nào có vật sống sượt qua xác chết cũng cử động.

Mademoiselle Thanh, Huế — *Một người vợ chưa cưới vì người chồng phải ra đầu quân, bạn chồng muốn nhân cơ hội đó nói xấu chồng để cướp đoạt tình yêu vợ bạn, bằng thư từ (mặc dầu người con gái vẫn một mực từ chối mà người ấy cứ đeo đuổi mãi). Vậy đối với pháp luật người bạn đó có tội gì không và nên xử trí ra sao ?*

— Có thể coi những bức thư kia là những chứng cớ vu cáo được. Nhưng phải có trong tay những bức thư đó và lời thư phải đủ rõ rệt là nói xấu mình, mới có thể nhờ pháp luật can thiệp đến. Riêng phần người vợ, cũng nên có một cách để bảo toàn tiếng tốt của mình : viết thư cho người chồng để phân trần và cho chồng biết rõ ý tà tất của người bạn không tốt.

H. ếu Nguyên Liên, Vinh—*1.) Một ngày bốn buổi, tôi gặp một thiếu nữ. Chúng tôi biết nhau mà không quen nhau. Vậy tôi phải làm thế nào để cho người ấy hiểu là tôi yêu người ấy mỗi một khi gặp nhau. Có nên viết thơ cho người ấy không ?*

— Hum ! nếu không còn cách gì tiện hơn, thì viết thư cũng được, và đó là cách người ta thường dùng để tỏ tình yêu mến. Vả lại nếu ông yêu thì rồi thế nào ông cũng tìm được cách bày tỏ tình yêu, chả đợi ai phải bảo.

2.) Đối đãi tử tế với một thiếu nữ, không có ý tưởng đen tối, không bao giờ làm việc gì bất lịch sự, người ấy hiểu rõ mình, người ấy cũng đối đãi tử tế. Sau, không biết tại sao lúc đi xa người ấy gửi thơ về và xử với mình quá tệ. Vậy địa vị mình, mình có nên làm như người ấy không ?

— Nếu xét mình không làm gì nên lỗi, thì nên nghĩ xem tại sao người kia lại thay đổi thái độ như vậy. Vì một sự hiểu lầm chăng, hay vì ai dèm pha ? Nên viết thư hỏi thẳng ngay người thiếu nữ, và bày tỏ cách cư xử của mình là hơn cả. Đó là công việc mình nên làm, còn người kia có hiểu hay không hiểu là việc của họ, bất tất phải quan tâm đến.

114 Huế—*1.) Tập thể thao lối Thụy-điển để lớn người. Vậy sách dạy cách tập nhan đề là gì ? Mua ở đâu thì có ?*

— Trả lời rất nhiều lần. Ông gửi mua các sách đó ở hiệu sách Taupin Hanoi, rất có nhiều thứ. (Có Système Muller (pour hommes), Méthode Naturelle du Ct Vuibert, v. v.) Ông bảo người ta gửi cho biết các tên sách.

2.) Muốn mua tất cả sách của Tự Lực Văn Đoàn đã xuất bản (trừ báo) gửi hỏi nơi nào ? Tốn độ bao nhiêu ?

— Viết thư hỏi : nhà xuất bản Đời Nay, 80 Đường Quan Thánh, ở đó sẽ trả lời cặn kẽ, đủ các tên sách và giá cả.

Thanh Vân, Hanoi — *1.) Người cao quá có cách gì làm thấp bớt xuống không ? Tập võ tàu có lợi về cách ý không ? Đã có ông bác sỹ nào nghĩ đến chữa về việc ấy không ?*

— Hết người lùn thấp muốn tập cho cao, giờ lại đến người cao muốn tập cho thấp xuống ! Nhưng tiếc thay, người thấp có khi có thể tập cao lên được chút đỉnh, chứ người cao thì không tập cho thấp đi được, trừ phi chặt bớt hai ống chân đi thì không kể, nhưng đó là một phương pháp không mấy người thích dùng. Nếu cô muốn đánh ngã người khác thì nên tập võ Tàu (hay võ Tây cũng được), chứ võ Tàu không làm thấp người đi đâu. Chưa có ông bác sỹ nào nghĩ đến cách làm vừa lòng cô cả, vì lẽ giản dị rằng không thể được. Nhưng trừ khi cao quá thì không kể, còn người cao đẹp chứ có xấu đâu ? [Muốn cho bớt cao đi, cô có thể đi giầy bằng gót, lựa kiểu áo thích hợp, tóc nên chải dẹp xuống, v. v. Mà cô cứ để nguyên chiều cao vậy, có sao đâu.

Auta Faifoo —*1.) Vì ham nơi giàu sang và danh lợi, cha mẹ đành ép con còn nhỏ đang đi học phải ở nhà để lấy chồng có chức phận, nhiều tuổi. Dầu người con gái có ưng hay không, chế độ gia đình đó có đáng để ta phàn nàn không ?*

— Cố nhiên là đáng phàn nàn rồi. Nếu thật vì lòng ham giàu, và danh vọng thì không kể, còn nhiều khi cha mẹ cũng vì lo cho tương lai của con và muốn cho con được sung sướng, theo ý cha mẹ, tất nhiên. Và nhiều khi, tiếc thay, ý muốn của cha mẹ lại không phải là ý muốn của con cháu. Nhưng cha mẹ chỉ nên khuyên bảo, làm hết bổn phận của mình là người đưa đường dẫn lối, thế thôi. Còn tại sao không để cho người con tự tay xây dựng đời của họ ? Gả con chỗ giàu có, vì muốn chiều lòng nhà trai, vì tình quen biết đi lại của hai bên, vì muốn nhờ vả hay nương tựa, đều là hành động ích kỷ và hèn mọn cả, và hy sinh cái đời của con cho cái dễ chịu của mình. Ít khi cha mẹ nghĩ đến hạnh phúc của con lắm, phần nhiều chỉ chết vì cái tiếng : tiếng đã gả được con chỗ khá giả, chẳng hạn.

2.) Em gái tôi, vào hội « Phụ nữ đoàn » đã lâu. Nay vì tình yêu, bỏ nhà ra đi. Vậy em gái tôi có phạm đến thanh danh hội ấy không ? Và đứng trước nhiều người đã chê riễu em tôi, tôi có nên đứng ra để bênh vực em tôi không ?

—Vào hội nào thì hội, sự hành động của người nào chỉ riêng người ấy chịu trách nhiệm mà thôi. Vậy không bận gì đến ai, và những người ngoài bàn tán chỉ là những người rỗi thì giờ và rỗi miệng. Còn ông muốn bênh vực em ông thì tất nhiên, nếu ông cho em ông là phải.

Trần ngọc Chi, H.-nội—*1.) Mũi lúc nào cũng có hột trứng cá (không đỏ như trứng cá ở mặt), đã nặn nhiều lần nhưng rồi lại có. Và mũi lúc nào cũng có mồ hôi làm bóng mũi. Vậy dùng cách nào, lấy khăn mặt vừa lau luôn luôn có hại gì không ? Làm thế nào cho hết trứng cá ở mũi.*

— Trứng cá là một bệnh rất khó chữa khỏi, vì căn bệnh không ở ngoài da mà thôi, còn liên lạc đến các bộ phận (tiêu hóa) ở trong nữa. Ở mục này đã nhiều lần lắm chỉ cách chữa trứng cá. Ông nên xem lại. Còn lau luôn thì cũng không có gì là hại. Nếu chỗ da đỏ hay nứt thì thoa ít kem.

(*Xem tiếp trang 14*)

Bút máy

Ngòi vàng của ◆◆ HOA-KỲ ◆◆

PARKER	giá	23p50	34p50	5 p75.
WATERMANN	giá	17p50.		
EVERSHARP	giá	9p25	15p25	24p50 33p85.
CONKLIN	giá	16p50.		

Ngòi Thủy-Tinh

KAOLO giá 5p00

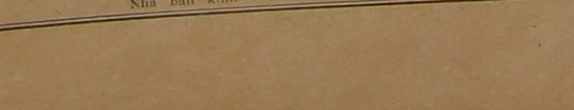
KHẮC TÊN.— Có máy điện khắc tên họ vào bút không tính tiền. Làm quà cho một người bạn một cái bút máy có khắc tên người bạn đó vào thì không gì nhã và quý bằng.

GỬI KHẮP ĐÔNG DƯƠNG.— Những bút của bản hiệu gửi đi đều có thơ chuyên môn xem rất cẩn thận và mỗi cái bút gửi đi đều có facture ghi số làm bảo-đảm. Nếu dù ở xa mua cũng khỏi ngại mua phải hàng sấu.

MAI-LINH

66-62, Avenue Paul Doumer — HAIPHONG

● Téléphone 332. Boîte postale No 41 ●

Nhà bán kính và bút mở từ năm 1932

BƯỚM

(*Tiếp theo*)

TIẾNG Kim nói nghe đã gần lắm. Trương hôn vội vàng lên tóc, lên trán, lên cổ Thu rồi theo đường cũ chèo lên cao. Thu đứng nguyên một chỗ, sửa lại mái tóc đợi Kim rồi hai người cùng lên. Trương nói :

— Sao hai cô lên chậm thế ?

Kim đáp :

— Chúng em chèo nhanh thế nào được bằng anh.

Nàng hỏi Thu :

— Chị có ngã lần nào không ?

Thu đáp :

— Ngã có một lần thôi.

— Không việc gì chứ ?

— Hơi việc gì.

Kim nhìn xuống chân núi, giơ hai tay nói :

— Cao thế này, ngã là chết mất xác. Chị không việc gì là may đấy... Rõ thật dại, tự nhiên lên đây mua lấy cái sợ.

Thu nói :

— Có sợ mới có thú...

Kim nhìn cái mốc gạch xây của sở đạc điền, bĩu môi :

— Bao nhiêu gian nan, mà phiền nhất là lên tới nơi không có gì cả.

Trương nói xen vào :

— Mà ở đời việc gì cũng vậy . Nhưng cần gì cái đó. Số giời định bắt lên thì cứ nhắm mắt lên, nếu sợ thì xoàng.

Chàng nhìn Thu và thấy Thu khẽ gật đầu tỏ ý đã hiểu nghĩa bóng của câu nói. Một lúc sau nàng mỉm cười nói với Kim :

— Có bao giờ em sợ đâu .

◆

Xem xong chùa Thầy, cả bọn về thăm quê chồng bà Bát. Ông Bát mất đã lâu và hai ông bà chỉ sinh có một người con gái hiện lấy chồng ở làng. Khi trở về, tiện đường xe ô tô ngừng lại ở chùa Trầm.

Trời đã về chiều. Trương thấy một nỗi buồn mênh mông thấm dần vào tâm hồn. Chàng cúi đầu đi thong thả. Không khí yên lặng buổi chiều vang lên những tiếng đập đá ở bên kia núi, Trương nhìn Thu và thấy nàng đi có dáng tư lự ; chàng tự hỏi :

— Hay là Thu hối hận chăng ? Không lẽ nào.

Còn chàng, chàng buồn vì thấy vừa mất đi không lấy lại được nữa một thứ gì đẹp nhất trong đời ; chàng thấy tình yêu của hai người lúc ban sáng đã tới một mực cao cực điểm và từ nay trở đi chỉ là lúc tàn dần : ánh sáng rực rỡ đã tắt và buồi chiều buồn bắt đầu về trong lòng chàng, trong đời chàng từ nay.

Tới Hanoi, Mỹ hỏi Trương ở đâu để đưa về tận nhà. Trương vội cản, không muốn cho mọi người trông thấy căn nhà tiều tụy của chàng.

— Anh cho tôi xuống đây thôi.

Rồi chàng chào bà Bát, và bắt tay Mỹ, Hợp :

— Thôi chào hai anh, nói là vĩnh biệt thì đúng hơn, vì mai tôi đi sớm.

Mỹ nói :

— Có gì mà vĩnh biệt. Anh cố lên chơi luôn nhé.

Trương quay lại. Chàng nhìn Thu và thong thả, rất lễ phép cúi đầu chào. Thu ngồi ép mình trong góc xe, đầu nghiêng tựa vào cửa kính. Nàng mở to hai mắt, yên lặng nhìn Trương và quên cả đáp lại câu chào của chàng.

Trương đứng lại trông theo chiếc xe đi vụt về phía Giám rồi thong thả rẽ về đường Ngọc hà. Khi qua nhà dưới, bà chủ nhà bảo chàng có một bức thư :

— Thư gửi đến đây thì chỉ là thư ở nhà quê. Có lẽ của Nhan chăng ? Chắc Nhan hỏi Tuyền chỗ ở của mình.

Lên gác thắp đèn, chàng bóc thư ra coi mới biết là thư của ông chú hỏi chàng xem có bằng lòng lấy cô Phiên con ông hàn Tích ở phố Huyện không :

— « Hôm này anh về xem mặt. Hay có lẽ anh đã biết mặt rồi, vì hôm cưới em cô ta cũng có đến đi phù dâu giúp » .

Ngay bên cạnh có chua mấy chữ :

— « Hôm ấy cô Phiên mặc chiếc áo nhung màu lam, cái áo nhung lam đấy anh ạ. »

Chàng nghĩ ngay đến Mai và ngồi cười một mình. Đưa mắt nhìn qua đoạn dưới, chàng thoáng thấy :

— « Nhà cô ta cũng khá. Ông hàn có thể giúp anh sang Pháp... »

Đọc mấy chữ ấy, Trương ngừng lại suy nghĩ một lúc lâu rồi chàng tức lưỡi cau mày vò nát bức thư vứt xuống đất. Tuy cái ý tưởng lấy Phiên để khỏi đi làm cũng có thoáng qua óc mà chàng vẫn thấy mấy câu sau cùng của ông chú xúc phạm đến danh dự chàng nhiều lắm. Trương nghĩ có thể lấy Thu làm một điều rất ác, rất vô nhân đạo đối với Thu, nhưng còn việc lấy Phiên vì nhà Phiên giàu — một việc rất thường có — thì chàng thực không tài nào làm nổi.

CHƯƠNG THỨ VI.

Ăn cơm xong, Trương không ngủ trưa, ngồi nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ và đợi giờ đi làm. Mai là chủ nhật và Trương định tối hôm nay đi Hanoi thăm Thu nên chàng chỉ mong cho thời giờ chóng qua. Công việc ở sở rất nhàn, nhưng chính vì thế nên chàng thấy đời chán nản hơn đời một người đi dầy. Làm như vậy để làm gì ? Có nhiều khi Trương đã thấy không chịu nổi được nữa, toan bỏ việc ngay rồi muốn ra sao thì ra. Suốt một tuần chàng chỉ ngồi đợi đến thứ bảy để lên Hanoi, nhưng hễ đến ngày thứ bảy chàng lại thấy việc lên thăm Thu có bao nhiêu thứ phiền nhiễu khiến chàng nản : lên thăm là một việc không nên rồi, và lên thăm lại còn phải về nữa. Trương sợ nhất lúc chiều chủ nhật từ biệt Thu về Hải-phòng. Thành thử từ lúc bắt đầu nhận việc đến nay đã gần một tháng, chàng chưa lần nào lên thăm Thu được.

Lần này Trương cũng chưa biết đi hay là không và chàng bối rối khó chịu chỉ vì không sao nhất quyết được. Trương lấy làm lạ sao cái chết chưa đến để tình cảnh này khỏi kéo dài ra mãi. Lầm nhẩm tính Trương ngạc nhiên thấy mới được mười tháng.

— Độ này mình cũng không yếu lắm.

Chàng chợt nhớ đến câu của Kim ở chùa Thầy :

— Khỏe hẳn hoi rồi lăn đùng ra chết trong một lúc bất ngờ nhất.

Mười tháng đã đi qua rất nhanh. Sống vội vàng để khỏi phí thì giờ, Trương thấy mình chỉ phí đời mình vô ích, mua thêm bao nhiêu đau khổ ê chề cho tâm hồn.

— Người ta không thể nào sống gấp được.

Nhưng dẫu thế nào đi nữa, Trương vẫn thấy mười tháng ấy còn dễ chịu hơn một tháng vừa qua — vì thì giờ đi rất mau — , Trương tức bực đứng lên ra mắc lấy áo tơi khoác vào người. Bỗng chàng yên lặng như tượng gỗ rồi nói mấy câu nửa tiếng Pháp nửa tiếng Nam giọng bông đùa :

— Sống gấp hay không sống gấp, đằng nào cũng tệ như đằng nào, cái cách tốt hơn hết là nhồi một viên đạn nhỏ vào trong sọ. Tách một cái, thế là xong. Ngọt như mía lùi.

Chàng huýt sáo miệng một cách vui vẻ rồi mở cửa gọi xe lên sở. Nhân người bạn cùng một buồng giấy thấy chàng vào, ngửng lên hỏi :

— Hôm nay anh đi chậm đến nửa giờ.

— Lạ nhỉ. Thế mà tôi chỉ rình rình đi thật sớm.

Nhân cười :

— Thế thì hơi lạ thực. Còn tôi đã hai năm nay không bao giờ đi chậm cả.

Trương vui vẻ nói đùa :

— Thế thì lại lạ hơn.

— Chẳng lạ gì cả. Vì tôi ngủ ngay đây, ngủ để trông kho luôn thể. Không cửa, không nhà. Ngủ ở kho, ăn ở hiệu, tắm ở sông.

TRUYỆN DÀI của NHẤT-LINH

TRẮNG

— Thế đến lúc chết ?

— Chết thì chôn ở nghĩa địa.

Trương ra mở két lấy sổ sách. Chàng mở ngăn kéo con đếm lại số tiền. Có ba tờ giấy một trăm mới nguyên của nhà Thành Ích ở phố La-côm trả sáng ngày và một trăm bốn mươi đồng giấy lẻ. Trương quay ra nói tiếp câu của Nhân :

– Tôi, tôi không thích chôn ở nghĩa địa. Xếp hàng như lính, chẳng có gì thú.

Nhân cãi :

— Ở nghĩa địa đông, vui chứ. Nằm một mình giữa cánh đồng những hôm giời mưa như thế này thì buồn chết.

Nhân cất tiếng cười lớn. Trương đột nhiên hỏi :

— Lão Daniel đến đây chưa ?

— Chưa ?

— Lạ nhỉ. Hôm nay chắc lão ta đi đâu vắng.

Trương ngồi, giở sổ loay hoay tính. Cả một buổi chiều chàng chỉ phải làm có hai cái tính cộng với hai cái tính trừ. Nếu làm xong, hết việc phải ngồi không nên Trương viết chẳng chịt các con số lên một tờ giấy nghịch chơi cho đỡ buồn. Chốc chốc chàng lại đưa mắt nhìn đồng hồ. Nhân đương viết bật cười :

— Anh tính gì lạ lùng thế. Sáu bảy bốn mươi hai, viết bốn nhớ hai. Cứ thế mà nói mãi được. Nhằm phải đếm thì chết.

— Phải đếm à ?

— Chứ gì. Không đếm thì ngồi tù thay. Có thế thôi.

Trương nghĩ thầm :

— Lạ quá, đến giờ mà lão Daniel chưa đến.

Chàng nhìn đồng hồ :

— Bốn giờ kém mười lăm. Bốn giờ đúng thì Daniel phải ra ngoài mở với ông chủ nhất.

Trương đứng dậy đi đi lại lại một lúc, ra cửa đứng nhìn rồi lại quay vào ngồi vừa tính thầm vừa suy nghĩ :

— Bốn mươi hai, viết bốn nhớ hai, hay là viết hai nhớ bốn, dẳng nào cũng thế. Một là Thu vẫn yêu mình, nếu vậy không có gì thay đổi cả. Hai là Thu không yêu mình nữa, mà mình cũng mong cho Thu chán mình — nếu vậy Thu xoàng lắm. Mà nếu Thu xoàng thì mình hết yêu ngay, còn gì hơn nữa. Vị chi, hai với hai là bốn... rõ ràng lắm. Mình thụt két mà Thu còn yêu mới thực là yêu. Thu không yêu nữa càng hay. Thử xem sao. Đằng nào cũng có lợi.

Trương nhìn đồng hồ, lại nhìn ra cổng.

— Trời mưa mãi thế này. Lão Daniel chắc ngại giời mưa không đến. Bốn giờ kém mười lăm còn gì. Mình sợ à, còn sợ à. Sợ cái gì !

Chàng không sợ, nhưng lúc đó bồn chồn không, yên chỉ mong cho Daniel đến ngay, khám sổ và thu tiền két như mọi lần. Sao lần này ông ấy lại oái oăm đến chậm để cho chàng khổ sở như thế; Trương cúi mặt xuống, ngoáy bút thành những vòng tròn to dần, lồng nhau trên tờ giấy :

— Giờ ta thử cố tưởng tượng xem. Ta yêu một người con gái, người ấy... ăn cắp tiền của một hiệu để lấy vé tầu đi tìm mình.... chắc mình vẫn yêu. Mình chỉ hết yêu khi nào cô ta phụ mình hay không dám ăn cắp tiền... Vậy Thu vẫn yêu mình. Có khi yêu mình hơn vì Thu kiêu ngạo lắm... Chẳng có gì mà sợ, chết cũng không sợ lại còn sợ một việc cỏn con thế này à ?

Chàng giật mình nghe có tiếng xe ô tô đỗ và ngửng lên sung sướng rằng xe ấy chính là xe của ông Daniel. Chàng thấy ông ta đi thẳng vào buồng ông chủ nhì.

— Xong chắc sang đây.

Chàng vò nát tờ giấy viết nhằm vứt vào sọt giấy, ngồi lại ngay ngắn và lấy cuốn sổ ra lầm nhầm tính.

— Mình sợ quái gì ông ta mà phải vờ vĩnh thế này. Mất việc thì cần gì.

Chàng đứng lên lên ra cửa đợi.

— Chắc gì mình đã thụt két. Phải vài nghìn về trả tiền két, từ giã họ rồi phải biết.

Chàng nghĩ đến cuộc đời sống ở Hanoi nhiều tiền, gần Thu một hai tháng trước khi chết. Chàng nghĩ đến vẻ ngạc nhiên của tụi Vinh, Trực, Đắc... chàng sẽ báo thù cho họ biết tay, báo thù bằng cách tỏ ra mình hào phóng chứ không bần tiện như họ. Trương lại lấy làm tiếc rằng Daniel còn đến sở.

Một lát sau Daniel ra, đi thẳng về phía ô tô, dáng vội vàng. Thoáng thấy Trương, Daniel giơ tay làm hiệu và nói gì Trương nghe không rõ nhưng đoán là :

— Tôi phải đi ra mỏ ngay bây giờ.

Trương đợi cho cái xe đi khuất, lắng tai nghe tiếng còi bóp ở ngoài phố nhỏ dần rồi quay trở vào nghĩ thầm :

— Lỗi ở cả anh Daniel. C'est la faute à Rousseau.

Đến giờ tan sở, Trương mở két cất sổ sách. Chàng kiểm lại số tiền một lần nữa rồi có bao nhiêu bỏ cả vào túi áo trong. Trương thấy mình điềm nhiên như làm một công việc rất tầm thường; chàng thốt nghĩ đến lúc đưa thư cho Thu; lúc ấy chàng cũng không cảm động gì cả như bây giờ. Chàng nhớ lại câu :

— Cô cứ bình tĩnh... Không có gì đâu.

Nhưng ra đến ngoài, Trương mới bắt đầu hồi hộp thấy công việc mình vừa làm có vẻ quan trọng, thấy mình vừa phạm một tội rất lớn. Chàng đứng lại :

— Nếu thế thì đem trả quách...

Nghĩ ngợi một lát, chàng lắc đầu đi thẳng :

— Không can gì, đến thứ hai đem trả lại cũng được chứ sao.

Nhưng lúc nghĩ đến đấy, Trương biết rằng thế nào mình cũng thụt két rồi. Chàng lấy làm lạ rằng hai lần phạm hai tội rất lớn ở trong đời — lần này và lần đưa thư cho Thu — chàng đều cảm thấy giống nhau như hệt. Chàng không muốn thụt két nhưng biết trước là thế nào cũng thụt két, cũng như khi trước biết là không nên đưa thư mà vẫn cứ phải đưa thư. Chỉ khác là lần trước có lẫn chút sung sướng ngấm ngầm, mà lần này chàng chỉ thấy bứt rứt như đã liều một cách dại dột, vô ích.

Trương vào một hiệu cơm tây thật sang, gọi thứ rượu hảo hạng uống say sưa để khỏi nghĩ ngợi lôi thôi. Lúc đương uống cà phê, trời lại đổ cơn mưa to. Trương chắc chắn là thế nào cũng đi Hanoi, chàng thấy về nhà là một việc vô lý nữa :

— Trời mưa như thế này mà về nhà nằm mèo khi trong túi có hơn bốn trăm bạc thì một là điên, hai là ông thánh.

(Xem tiếp trang 18)

NHẤT-LINH

VUI CƯỜI

Của Nguyễn Bình

Nhanh trí

Đang giờ giảng bài, trò Sửu thừa cơ cúi xuống gầm bàn ăn nốt chiếc bánh tây. Chẳng may thầy giáo trông thấy, liền cầm thước kẻ xăm xăm đi xuống, vừa giơ thước lên thì trò Sửu kêu : « Ôi ! giời đánh còn tránh miếng ăn. Co : lạy thầy... »

■

?????

— Bà được mấy cháu rồi ?

— Cảm ơn bà, tôi hiếm hoi lắm, mới được một cháu...

— Cháu có ngoan không ?

— Thưa bà cháu ngoan lắm ạ !

— Ồ ! Quý hóa quá ! Bà không đến nỗi phải buồn như tôi vì có con hư. mới 17 tuổi đã trai gái, cờ bạc... Thế cậu nhà ta không ăn chơi gì chứ ?

— Không ạ ! Thưa bà cháu mới lên 5 ạ !

— ?????

■

Của Minh

Hỏi thăm

THẦY BÓI A. — *Bác gái ở cữ, cháu bé có khỏe và chịu chơi không ?*

THẦY BÓI B. — *Cảm ơn bác, cháu chịu chơi cơn khỏe hay không tôi chưa rờ mặt cháu.*

■

Nói mẹo

Vợ đang tiếp khách, chồng ở buồng ngủ ra, vợ vội sua tay, miệng nói :

— Mười giờ. . mười giờ.

Lúc khách về, chồng hỏi vợ :

— Sao lúc nãy mợ sua tôi vào mà nói mười giờ luôn miệng thế ?

— Cậu vô ý mặc quần rách ở mông mà ra tiếp khách, sợ họ cười nên tôi nói mẹo để cậu vào; mười giờ tiếng Tây chả là... đít dơ (10 heures) là gì.

■

Của Trần-thiện-Căn

Vội vàng

THẦY. — *Khi ông Kha-luân-Bố (Christophe Colomb) đặt một chân lên châu Mỹ, thì ông ấy làm gì ?*

TRÒ. — *Ông ấy.... vội vàng đặt nốt chân kia lên ạ.*

■

Nhầm.

ĐỘI XẾP — *Anh lần tưởng anh đi, anh trông ngược trông xuôi, có vẻ bí mật lắm, sao thế ?*

NGƯỜI BỊ BẮT — *Có gì đâu ? Chỉ vì quần tôi rách... đừng.*

■

Chửi chữ

Cháu Lý Toét học chữ tây được nửa năm. Một hôm đang ngồi học, Lý-Toét hỏi :

— Gớm cháu của chú chăm học quá, thế chữ tây nói : « chú tôi » thì thế nào ?

— Thưa chú là « mông ông» (mon oncle) ạ.

Lý Toét cáu. — À quân sỏ lá ! đồ mất dạy !

Của N. v. Lưu

Chỉ cách

Người mua hỏi chủ bán hàng :

— Làm thế nào để mở cái hộp này ra hở ông ?

ÔNG CHỦ — *Có khó gì đâu ! trong hộp người ta có để sẵn giấy chỉ cách mở rồi.*

■

Lời trẻ em

ĐỨA TRẺ — *Ông bán cho tô hộp sữa 0p60.*

CHỦ TIỆM — *Sữa hôm nay lên giá 0p65.*

ĐỨA TRẺ — *Thế ông bán cho tôi hộp sữa hôm qua vậy.*

■

BỐ — *Thuở bé, mày có thấy tao học lười như mày không ?*

CON — *Thưa thầy nhưng lúc ấy chưa đẻ con ạ.*

■

Chết thơm tho.

THẦY — *Chết cách nào được thơm tho ?*

TRÒ — *Thưa thầy chết như con heo quay ạ.*

■

Hỏi giờ tàu

— *Bao giờ tàu chạy đấy anh ?*

— *Bao giờ xúp lê là nó chạy.*

■

Anh hãy đếm xem

ẤT — *Anh biết trong mình người ta có bao nhiêu lỗ chân lông không ?*

BÈ — *Tôi biết chứ.*

ẤT — *Bao nhiêu ?*

BÈ — *Có 3.600 lỗ chân lông.*

ẤT — *Anh nói khoác.*

BÈ — *Không tin, anh hãy đếm.*

■

Của Huỳnh-văn-Châu

Đâu cũng thế.

Một hôm xã Xệ đi chợ, bỏ quên nón ở nhà, đến nửa đường trời đổ mưa to mà xã ta vẫn ung dung đi bước một. Có người đi đường thấy thế bảo :

— Trời mưa sao bác không chạy nhanh lên cho khỏi ướt ?

XÃ XỆ — *Chạy làm quái gì, đằng trước cũng mưa, đằng sau cũng mưa, anh bảo tôi chạy đằng nào cho khỏi ướt ?*

Giác

ĐẦU NĂM, XEM TƯỚNG

— Thời vận chú đen lắm, cho nên năm nay chú mất trộm mất trạc luôn luôn.

Tham ăn

Xuân đang ngủ với Mẫn, chợt đánh thức Mẫn dậy nói :

— Thú quá mày ạ ! tớ vừa nằm mê thấy đi ăn cao lâu với thầy tớ, được ăn nhiều thứ bánh lạ, ngon lắm.

MẪN mắng — *Rõ đồ ăn tham ! Ăn không nhớ mang về cho người ta một chiếc... lại còn nói.*

■

Của Đỗ-hữu-Thế

Biết cách :

VÕ — *Ba ơi, có con ruồi rơi vào chén chè đậu !*

— *Con biết cách nào làm cho nó ra khỏi không ?*

VÕ — *Con bắt con nhện bỏ vào.*

■

Không hề gì.

Lý-Toét và Toe đang ăn cơm, bỗng có con ruồi rơi vào tô canh.

TOE — *Cha ơi ! Cha ơi ! có con ruồi rơi vào tô canh !*

LÝ TOÉT — *Làm gì mà kêu rối lên thế ! nó có uống được mấy tí mà con sợ hết canh !*

■

Của Tự

Yêu em

MẸ (hỏi con) — *Bình có muốn mẹ bán em bé đi không ?*

BÌNH. — *Không.*

MẸ. — *Thế để em bé làm gì ?*

BÌNH. — *Để có ai cho em bé kẹo thì Bình cũng được ăn.*

MẸ... — ? ! ? !

Bệnh tình

Mắc bệnh lậu, giang mai, hạ, cam, hột xoài, vân vân chỉ nên tìm đến

đức thọ đường

131, Route de Huế — HANOI

mà chữa khoán hoặc uống thuốc sẽ được khỏi chắc chắn. Thuốc không công phạt, không hại sinh dục.
Nhà thuốc nhận chữa nhiều bệnh rất linh nghiệm.

N. N. nói chuyện

(Tiếp theo trang 11)

2) Sáng nào cũng thế, sau khi rửa mặt, bao giờ cũng có ít rử ở khe mắt. Tôi lấy nước lo lquée dùng để rửa mắt cho vào cốc rồi ấp vào mắt cho rử ra hết. Vậy rửa mắt luôn luôn như thế có hại gì cho mắt không, vì nếu không lấy hết rử ra, thì mắt nó cứ ngượng làm sao ấy.

—Mỗi ngày rửa mắt một lần bằng nước muối hay nước boriquée thì chẳng hại gì mà lại tốt nữa. Nhưng nên rửa qua thôi, nếu rửa luôn, và nếu thấy khó chịu trong mắt thì nên nghỉ. Mắt có rử nhiều là tại hay thức khuya, làm việc mệt nhọc quá đáng, ăn của nóng, v.v. Giữ gìn mắt cần thận và sống có điều độ.

Trần văn Bút, Bắc-ninh — 1.) Bố mẹ già muốn cho riêng một mình con út được hưởng tất cả ruộng đất, nhưng chỉ cho hưởng sau khi mình chết.

Như thế đối với pháp luật có được không ? Phải làm thế nào để tránh những sự lôi thôi sau này ? Làm giấy để bố mẹ và đủ các con kỳ ưng thuận có đủ không ?

— Muốn cho riêng một con như vậy kể thì lợi hết công một chút, vì con nào chẳng là con, sao lại có kẻ yêu người ghét được.

Tuy nhiên, theo luật, cha mẹ có thể làm chúc thư để xử trí tài sản của mình tùy theo ý mình, trừ của hương hỏa ra không kể. Chúc thư phải làm thành tờ chữ, hoặc do « notê » lập, hoặc làm thành chứng thư do người cha viết hay đọc trước mặt lý trưởng và ít ra phải có hai người đã thành niên làm chứng. Làm chứng thư không có viên chức thì thực cũng được, nhưng phải chính tay người cha viết và ký tên.

Chúc thư chỉ có hiệu lực sau khi cha mẹ chết và các con không cần phải ưng thuận hay ký tên vào. Cha mẹ ký tên và bằng lòng là được rồi.

Thượng chys Gia-long, Hanoi — Tôi chán đời lắm. Không phải thất vọng vì học hành hay tình duyên trắc trở. Ông bảo hộ cho một cách gì để tôi tìm thấy trong cuộc đời tẻ ngắt của tôi một nguồn vui để yêu đời mà thích sống. Đọc sách thì chỉ vui chốc lát, đi chơi lại càng buồn thêm. Vậy chỉ còn một cách đi tu nơi cửa Phật ?

Ông bảo hộ cho tôi có nên đi nương nhờ dưới đức Phật để tìm một tia hạnh phúc không ?

— Chính cái câu hỏi băn khoăn của ông cũng tỏ ra ông có một ý chí yêu đời. Sự chán nản của ông chỉ là một lúc mỏi mệt của tâm hồn. Sự mỏi mệt ấy một phần lớn do ở sức khỏe không được thăng bằng. Vậy « phượng thuốc » linh diệu nhất ông nên theo bây giờ là : vận động nhiều, và, nếu có thể, nên sống nhiều ở nơi rộng rãi, đi du lịch, hoặc đổi không khí luôn. Đi tu không phải là một cách tìm nguồn vui. Kẻ tu hành cần phải thấy tiếng gọi của tôn giáo và có thiên hẳn về sự tu hành. Nếu không, đó sẽ lại là một cớ thất vọng nữa.

Nguyễn hữu Đảm — Tôi bắt buộc phải lấy một người mà tôi không yêu : nếu không vâng lời, thầy mẹ tôi sẽ không cho đi học nữa. Bây giờ tôi có thể cứ cưới về nhưng tôi thề không bao giờ đi lại với người vợ ấy. Có thể như thế được không ? Hay tôi nên bỏ học mà thoát ly ?

— Ông nên tìm hết lời quyết liệt phân giải với song thân ông, nếu không được thì thà tìm cách khác để có thể học tập lấy còn hơn là hy sinh hạnh phúc cho một cuộc phối hợp bất như ý. Cái ý định cưới vợ về rồi bỏ đấy là một ý liều lĩnh rất tai hại cho đời ông và nhất là đối người đàn bà kia.

CÓ CỨNG MỚI ĐỨNG ĐẦU GIÓ

Nhà cửa

CON người ta, lớn lên, không phải chỉ còn có việc lấy vợ lấy chồng là xong. Ái tình, dẫu đằm thắm đến đâu, cũng không thể làm đôi vợ chồng mới no nê xuốt một ngày hay ấm áp xuốt một mùa đông được.

Vì thế, đôi vợ chồng ấy cần phải săn sóc, lo nghĩ đến những điều khác cần cho cuộc đời của họ ít ra cũng như tình yêu nhau.

Điều thứ nhất, là phải làm thế nào cho có nhà mà ở. Nhà tranh với tấm lòng vàng, như lời thi sĩ đã nói, nhưng nếu không có nhà tranh thì nhà gạch cũng không sao, miễn cho có nhà là được rồi.

Nhưng có nhà ở, tức là bắt đầu sinh ra nhiều chuyện rắc rối, khó chịu. Nếu nhà của ta là một cái hang thiên tạo trong rừng thẳm thì có lẽ không đến nỗi thế, nhưng những ngôi nhà như vậy rất hiếm. Thường lệ, nhà ta ở lại ở nơi động đúc, và vì thế, ta không ở được yên. Chủ nhà có thể đến làm phiền người đi thuê, người đi thuê cũng có thể làm phiền chủ nhà, và cả hai đều có có thể bị hàng xóm hay nhà nước làm phiền được.

Người đi thuê thì thấp thỏm, chẳng biết có được ở mãi trong nhà ở không, dù có đủ tiền để trả chủ nhà cũng vậy. Chủ nhà cũng thấp thỏm. Nhưng không phải là vì lo nhà nước tăng thuế ; vì thuế có tăng, họ sẽ xoay xở bắt người thuê nhà chịu hộ họ mới thôi. Cũng không phải họ sợ nhà nước lấy cả nhà lẫn đất, vì có lấy họ cũng được đền tiền và thường là được lãi. Họ chỉ sợ có người đi thuê bướng bỉnh mà thôi. Họ tưởng chừng như người đi thuê có đủ khôn khéo để làm hại nhà họ, để làm cho họ khốn khổ, điêu đứng.

Ngoài ra, lại còn bọn hàng xóm hay mắng mèo chửi chó và nha thu thuế im lặng nhưng đáng sợ,

vì nếu ta bắt đợi quá lâu một chút là nha ấy lạnh lùng gửi giấy đòi, và thêm một tờ giấy, là tiền lại tăng lên.

Như vậy, người đi thuê nhà, chủ nhà, hàng xóm và sở thu thuế đều có những quyền lợi, nghĩa vụ mà ta phải biết nếu ta không muốn người dẫm lên chân ta.

●

NGƯỜI ĐI THUÊ

Không có nhà đi ở thuê là một sự phiền, hẳn ai cũng phải công nhận như vậy. Nhưng sau khi đã công nhận như vậy rồi, nếu không có nhà vẫn phải đi thuê như thường. Có điều đối với chủ nhà, ta phải biết đâu là quyền của ta, đâu là quyền của người mới mong có thể yên ổn mà hưởng cái thú ở nhà người được.

Trước hết ta phải biết rằng thuê nhà bao giờ cũng chỉ là thuê trong một thời hạn nhất định mà thôi, hoặc một tháng, một năm, hoặc ba năm, sáu năm, cho đến 99 năm là cùng. Không thể cho thuê vĩnh viễn được, vì cho thuê như vậy tức là bán mất rồi.

Cho thuê có thể làm thành giấy, hoặc chỉ nói miệng. Làm thành giấy thì vẫn hơn, vì nếu chỉ nói miệng thì một bên có chối sẽ phải viện chứng cớ thêm khó khăn ra mà không có ích lợi gì cho người đi thuê cả. Vả lại nếu thuê trong một thời hạn dài quá ba năm, thì luật hộ Bắc kỳ bắt phải làm thành giấy.

●

BẢN KÊ HIỆN TRẠNG

Hai bên thỏa thuận rồi, thì người đi thuê chỉ còn có việc dọn đồ đến ở. Nhưng không nên vội vàng hấp tấp mà có khi quàng phải giây. Lúc này, người đi thuê phải nhớ cho kỹ rằng theo luật, nhà cửa giao cho mình thuê phải sạch sẽ sửa chữa chu tất cũng như lúc mình trả nhà cũng phải cho sạch sẽ sửa chữa đầy đủ như lúc đến ở.

Vì vậy, người đi thuê cần thận nên mời chủ nhà đến làm một bản kê hiện trạng. Ở đây cần phải đối mặt một lời, nhà cửa cho thuê thế nào cần phải rõ như thế để phòng những sự lôi

thôi có thể xảy ra được. Nếu người đi thuê cứ nhắm mắt ký nhận một bản kê do chủ nhà đưa ra mà không xem xét lại cho kỹ, thì người đi thuê kể cũng khá dại dột.

●

VỆ SINH

Nhà cửa giao cho người đi thuê còn cần phải thoáng khí, sáng sủa, hợp vệ sinh nữa. Nếu không thế, chủ nhà sẽ phải chịu trách nhiệm về những sự không may có thể xảy ra. Thí dụ như con cái của người thuê vì nhà ẩm thấp không hợp vệ sinh mà sinh ra ốm rồi chết, thì chủ nhà có thể bị tòa án bắt bồi thường được. Những ông chủ nhà chỉ nghĩ đến tiền, mặc người đi thuê sống chen chúc trong sự tối tăm hôi hám phải coi chừng : không những các ông phải bồi thường cho người đi thuê, mà Chính phủ còn có thể cấm các ông cho thuê những ngôi nhà có hại cho sự vệ sinh chung được.

Thương thường, các ông này thấy tiền là tối mắt lại, không nom xa quá sống mũi của mình. Có khi các ông cho thuê cả cồng nhà, cả nhà bếp, cả nhà để ô tô nữa làm nhà ở mà không biết ngượng và rồi có bị lôi ra trước tòa án nữa, các ông lại còn ngạc nhiên không hiểu vì đâu mà đến nông nỗi ấy nữa.

●

RỆP VÀ MỐI

Các ông nên nhớ rằng không những các ông phải chịu trách nhiệm về sự ẩm thấp không hợp vệ sinh của các nhà ông, mà các ông còn phải chịu trách nhiệm vì bọ và rệp ở trong nhà nữa. Thí dụ như người thuê trước dọn đi, để lại trong nhà vô số rệp và rận làm kỷ niệm, bổn phận chủ nhà là phải tẩy ngay cái kỷ niệm ấy đi, nếu không, người đến thuê sau có thể đòi lại tiền đặt và bắt bồi thường nữa.

Nhưng còn mối, là thứ bọ khó lòng mà trừ tiệt được, thì chủ nhà có lẽ không phải chịu trách nhiệm. Nghĩa vụ của người đi thuê lúc đó là phải rũ sạch thảm hoặc chiếu đi, miễn là đừng đem ra ngoài hiên gác rũ xuống đầu khách qua đường chơi.

(Còn nữa)

Tường Vân

HOÀNG ĐẠO

CON ĐƯỜNG SÁNG

Dầy 200 trang. Giá 0$50

ĐỜI NAY

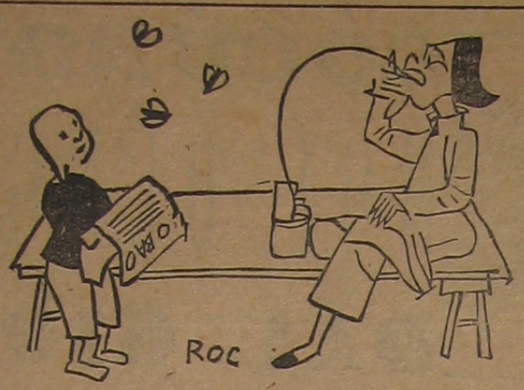
KHÁI-HƯNG và NHẤT-LINH

ganh hàng hoa

(Tái bản)

Dầy 250 trang Giá 0p60

ĐỜI NAY

CHÁU (*đọc*) — **Biên-giả kiêm dịch-giả viết : Tác-giả thuật lại cho độc-giả nghe chuyện thính-giả hất bình với diễn-giả...**

ÔNG (*mắng*) — **Đồ xấc láo ! từ khi mày đọc báo đến giờ, tao không nghe thấy cái gì là thật cả !**

Luyện Tập Thân Thể

CẦN THIẾT NHẤT ĐỐI VỚI HẠNG TUỔI NÀO ?

TÔI đã từng nói nhiều đến những sự ích lợi của môn Luyện Tập Thân Thể, với những điều áp dụng cần thiết và quan trọng trong đời người. Song le, không phải là bất cứ hạng người nào cũng đều cần đến sự luyện tập thân thể như nhau ; cái lẽ dĩ nhiên đó, chắc các ngài đều hiểu, vì một người thợ máy chả hạn, xuốt ngày hì hục với kìm với kẹp, với búa, với cưa, v. v... chắc hẳn không cần đến sự luyện tập thân thể bằng những ngài làm việc ở bàn giấy, xuốt ngày bị giam hãm vào trong bốn bức tường và còng lưng, dí mũi xuống những hàng tính dài dằng dặc, bên cạnh những trồng giấy cao ngất đầu, đầy bụi bặm. Cũng như những người nông phu làm việc ở những nơi đồng ruộng, bạn thân của những ánh nắng vàng và làn gió lộng, chắc hẳn không cần đến sự luyện tập thân thể bằng những quan Nghị, quan Hàn xuốt ngày chỉ phưỡn bụng nằm trên những cái ghế bành êm ái hoặc trong những chiếc xe hòm to tướng, ngửa cổ lên mà hút những điếu xì gà thơm ngát và mơ màng đến những sự trịnh trọng đón rước quan nọ, quan kia.

Vậy thì chỉ những người ở những nơi thành thị, tất cả những người, hoặc vì bị chức nghiệp bắt buộc, hoặc vì nhờ ở cái địa vị giàu có của mình với cái thói quen ỷ lại, lười biếng, mà xuốt ngày chỉ ăn rồi lại ngồi yên một chỗ, không vận động, cất nhắc đến một công việc gì động chạm đến thân người ; chỉ những người đó là phải cần đến sự luyện tập thân thể nhất mà thôi.

Song le, ngay ở trong hạng người này, cũng không phải là bất cứ hạng tuổi nào cũng đều cần đến sự luyện tập thân thể như nhau cả, vì một quan Hàn lúc 10 tuổi không phải cũng cần đến sự L.T.T.T. như một quan Hàn lúc 30 tuổi, và một quan Nghị lúc 20 tuổi không phải cũng cần đến sự L.T.T.T. như một quan Nghị lúc 50 tuổi.— Tôi nói đến những

quan Nghị, quan Hàn 10 tuổi và 20 tuổi, chắc nhiều ngài cho là vô lý ; song thực ra thì không phải là quá đáng vì trong đời, có rất nhiều người có những khí tượng riêng ngay khi còn bé, cũng như Lưu Bị ngày xưa có khí tượng làm vua ngay từ hồi còn là đứa trẻ lên ba ở quận Trác. — Vậy thì ta hãy thử theo dõi một quan — một quan Hàn chả hạn, trong tất cả các hạng tuổi trong đời người để xem trong hạng tuổi nào, sự Luyện Tập Thân Thể có ích nhất.

•

Từ một đến 5 tuổi. — *Sau lúc sinh ra đời, một quan Hàn chắc chắn ở một trong hai cái trường hợp sau này : Một là quan lớn quặt quẹo, yếu đuối và ngài sẽ lập tức quay về chầu Trời ngay sau đó ít lâu, vì hai quan Hàn ông và Hàn bà, trong lúc tính toán công việc cho Ngài ra đời là những thân hình trụy lạc, đau yếu, tật bệnh, không đủ lực để tạo cho ngài cái sức mạnh sống ở đời. Hai là quan lớn là một đứa trẻ trung bình, không quặt quẹo lắm mà cũng không khỏe mạnh lắm, nếu quan ông và quan bà đều không đến nỗi ốm yếu hoặc già nua gì cho lắm. Khi đã nuôi được rồi thì chỉ trong 6, 7 tháng là quan lớn trở nên một đứa trẻ mụ mầm ngay, nhờ ở chỗ tiền nhiều, bạc lắm, các điều kiện vệ sinh đầy đủ, sống trong những tòa nhà cao ráo, sạch sẽ, thoáng mát, kể hầu người hạ tắp nập, các đồ tắm bồ đầy bàn và luôn luôn có một Quan Đốc chực sẵn ở ngoài cửa, xách cặp chạy vào thăm « Chú Bé », mỗi một khi chú bé « ề mình », nóng đầu, đau bụng.— Cho đến 5 tuổi, quan lớn là một đứa trẻ khảu khỉnh, khỏe mạnh, hồng hào, nhờ ở cái sức thiên nhiên của tạo hóa, nhờ ở vệ sinh và cũng nhờ ở các thuốc tắm bổ, tuy rằng không phải tập luyện gì ! Mà thực ra, ở cái tuổi đó, không có đứa trẻ nào cần tập luyện cả ; chỉ một cái sức mạnh huyền bí của tạo hóa là đủ rồi.— Ở châu Âu, giáo sư Muller có nghĩ ra một cách luyện tập riêng cho những đứa trẻ lên 3, 4 tuổi ; nhưng theo ý tôi thì bắt một đứa trẻ lên 3 hằng ngày tập luyện thân thể thì thật là quá lắm !*

•

Từ 5 đến 15 tuổi. — *Cho đến 5, 6 tuổi, đứa trẻ bắt đầu đến thời kỳ nghịch ngợm, và khi đã đến tuổi này thì dù nghiêm trang, đứng đắn đến đâu, dù bản tính thích đội khăn chữ nhất, mặc áo màu vàng, vắt chân chữ ngũ, đi đứng trịnh trọng, đường hoàng đến đâu, quan lớn Nghị hay Hàn cũng phải chịu theo cái luật*

thiên nhiên của Tạo hóa là thích chạy nhảy, nô đùa hò hét, leo trèo, phá phách ; và những cái nghịch ngợm đó không phải đều là những trò hư thân mất nết cả, như hai quan Hàn ông và Hàn bà tưởng, mà chính đó là những điều cần thiết để tỏ ra quan lớn là một đứa trẻ khỏe mạnh, không đau yếu, và là để tạo cho quan lớn sau này một thân hình cường tráng lực lưỡng. Cho đến 15 tuổi, nếu có một sức khỏe trung bình, và nếu xuốt ngày ngoài những giờ học tập ra, chỉ thích chạy nhảy, leo trèo, đánh lộn, « làm giặc » để cho quan lớn ông và bà không chịu nổi, thì tất cả các quan Hàn, quan Nghị, quan Huyện, quan Tham vị lai và tất cả những đứa trẻ con nhà bình dân nữa, đều không cần đến sự Luyện Tập Thân Thể một tí nào vì cái lẽ rất giản dị là chỉ một cái tính thích động tự nhiên đó cũng đã đủ giúp cho sự tiêu hóa được dễ dàng, mạch máu lưu thông, sự hô hấp mạnh mẽ và để cho thân thể nở nang cường tráng và lớn lên một cách tự nhiên, mau chóng, chỉ trừ ra khi nào quan lớn là người sớm nối được tri nhà quá, nghĩa là mới 11, 12 tuổi đầu mà đã sớm nghiêm nghị, đứng đắn, đường hoàng bệ vệ, và xuốt ngày chỉ ăn rồi lại nằm ườn ra một chỗ như hai đứng phụ mẫu ; hoặc quan lớn là một đứa trẻ ốm yếu còm cõi không đủ sức nghịch ngợm ; và chỉ trong hai trường hợp là những đứa trẻ dưới 15 tuổi mới cần đến sự Luyện tập thân thể theo phép khoa học mà thôi, mục đích là để giáo hóa cái thân thể cho trung bình và để lại có thể giao trả cái địa vị, trong tuổi nó.— Nói tóm lại, đối với những trẻ từ 5 cho đến 15 tuổi, bổn phận của cha mẹ là phải tìm cho chúng những nơi rộng rãi, thoáng mát, cây cối rậm rạp, phong cảnh đẹp ; những vụ nghỉ lâu nên cho chúng ra những nơi bờ biển hoặc núi cao, mặc cho chúng chạy nhảy, hò hét, leo trèo, bơi lội, để cho cái thiên tính nghịch ngợm được đầy đủ, những cái nhu cầu của tuổi chúng được thỏa mãn ; và được như vậy, thân thể chúng sẽ nở nang cường tráng, sức khỏe sẽ dồi dào chứ không cần gì đến sự Luyện tập khoa học, phiền phức và ép buộc.

(Còn nữa)

Nguyễn hợp Vỹ

le 1er août 1940

Réouverture des Cours de Culture Physique dirigés par **M. Nguyễn Hợp-Vỹ**

146 Avenue du Grand Bouddha Hanoi

Lutte sociale contre la CONSTIPATION, la GRAISSE et toute défaillance physique.

Succès garantis

HỘP THƯ

Vì giáo sư Vỹ đi nghỉ mát nên những thư từ của các bạn đọc ở xa chậm trả lời, xin các bạn thứ lỗi cho.

Anh Huy Cận. — Anh về ngay Hanoi để tiến hành công việc in sách. Nhà in không thể chờ lâu được. Mới nhận được giây thép của anh Xuân Diệu. Anh kíp về ngay cho. — *Phụng*

Ô. Đặng an Tinh. — Xin ông cho biết địa chỉ mới và nhắc lại số măng đa trước kia ông gửi về « Tinh Hoa » mua tiểu thuyết « Vỡ Lòng ».

Đỗ đức Thu

CABINET D'ARCHITECTE

LUYỆN, TIẾP, ĐỨC

42 Borgnis Desbordes, Hanoi

Téléphone : 679

CẠO

Trang tranh của TÔ-TỬ

— Bác để tóc mốt gì lại nửa đầu trọc, nửa tóc bù thế này ?

— Khổ quá ! mới cạo được nửa đầu thì anh thợ cạo bị bắt thẻ, đội xếp lôi đi !

— Đừng cạo râu, bác phó ạ ! để dài thế này, mùa rét chỉ quấn vào cổ là ấm chán, đỡ phải mua khăn quàng !

— Thưa ngài, con dao cũng như cái kéo, trước khi dùng trên mặt ngài, đều hơ lửa trong năm phút cho chết hết vi trùng.

— Lúc nào bác dùng tay bóp môi tôi để cạo râu, nhớ hơ ngón tay vào lửa nhé !

— Bẩm ngài, thế này thì đến kiếp nào cạo xong ! Râu ngài mọc tốt quá ! Từ sáng đến giờ, cứ cạo bên này, thì phía râu đã cạo nhẵn bên kia lại bắt đầu mọc lua tua rồi !

— Xin lỗi ngài, cái bơm nước hoa hôm nay hỏng !

— Khách hàng rủa mình nghĩ : Thôi chết ! Chính thằng thợ cạo này là thằng bị mình phang cho thanh cái ở dưới Xóm hôm nọ !

CHIẾN TRANH KINH TẾ

◆

SỰ TRANG ĐIỂM CỦA CÁC BÀ CÓ CAN HỆ ĐẾN VIỆC GIAO DỊCH QUỐC TẾ

CÁC nhà khoa học bên Mỹ đang nghiên cứu đến bộ chân của các bà. Trong số những điều họ tìm thấy, có điều nhận xét này : các bà người Mỹ mỗi năm tiêu thụ 589.103.000 đôi tất. Những tất ấy làm bằng lụa, và số lụa để trữ không được bền lâu, và các nhà dệt lụa ở Mỹ, mỗi năm phải trả 100.000.000 bảng Anh tiền ngay (mỗi bảng độ 16, 17 đồng bạc ta). Như vậy mỗi năm phải trả Nhật bản vào chừng non 20 triệu đồng tiền tơ, và với số tiền này Nhật bản mua súng đạn để tiêu vào việc chiến tranh với Tầu.

Những nhà khoa học ấy lại tìm ra nhiều điều khác nữa. Rằng các bà người Anh cũng thích đi tất lụa như các bà người Mỹ, và có hơn hai trăm triệu đàn bà ở Âu châu cũng thích đeo tất lụa nếu họ có thể mua được.

■

Nhưng — như các bà đã biết — tất lụa cứ xỏ độ vài lần thì thường hay rách tơ, thành thử việc bó tất cho một bộ chân đẹp là một công việc trang điểm đắt nhất trong các công việc trang điểm của đàn bà. Các nhà khoa học Mỹ bèn tìm cách để thay đổi tình thế ấy,

Họ tìm từ mười năm về trước. Gần đây, người ta đã được trông thấy cái kết quả của mười năm làm việc trong các phòng thí nghiệm kín — một đôi tất giống lụa mà lại không phải là lụa, cũng mềm và mịn mặt như lụa, nhưng không phải lụa. Đó là một thứ tơ se bằng cao xu, bóng, than, khi giời và nước trộn lẫn.

Những đôi tất bằng chất mới — «nylon» — ấy là công quả tột cùng của vài nhà hóa học danh tiếng nhất nước Mỹ. Những tất ấy cũng có thể và được y như tất lụa, lại không dễ rách, không dãn, không đắt bằng lụa, mà lại bền hơn ba lần.

Mất bao nhiêu công của mới tìm tòi được cái chất mới ấy, và trong tháng này, ở cái nhà máy dựng lên mất 2 triệu bảng, thợ đã bắt đầu quay những guồng tơ Nylon đầu tiên. Và cuối năm 1940, hơn 2 triệu cân tơ ấy sẽ dệt thành quần áo và tất.

Các nhà sáng kiến thứ tơ ấy nói rằng tất dệt Nylon sẽ tràn ngập cả hoàn cầu. Những bà đã dùng thử qua đều tuyên bố rằng đó là một việc phát minh lớn lao nhất từ ngày làm ra ô-tô.

Hiện giờ, bất cứ người đàn bà Mỹ nào cũng đang bàn tán về tất Nylon. Cả những nhà nuôi tằm Nhật bản nữa. Bởi vì nếu chất Nylon trở nên thích dụng, thì nghề tằm tang ở bên Nhật sẽ ra thế nào ? Và số tơ hiện nay đang xuất cảng sang Mỹ sẽ ra làm sao ? Thật là lạ lùng, nếu các nhà hóa học Mỹ, tìm tòi nghiên cứu 10 năm trường trong các phòng thí nghiệm, đã không những khiến cho các bà có thể để dành ít tiền trang điểm, mà lại còn làm ngừng cả một cuộc chiến tranh nữa ! Vì Nhật bản sẽ khó khăn mà theo đuổi được cuộc chiến tranh ở nước Tầu, nếu không bán được tơ lụa ra nước ngoài.

(Tit. Bits)

Bướm trắng

(Tiếp theo trang 13)

Thực tình Trương không muốn đi nhưng mặc dầu vậy, việc đi đối với chàng lúc đó lại thành ra một việc cần thiết rồi,

Tới Hanoi đã gần nửa đêm. Trương thuê xe bảo kéo qua phố Thu. Trời vẫn mưa rả rích. Tới trước cửa nhà Thu, Trương bảo xe ngừng lại rồi tháo một góc áo tơi xe nhìn lên phía cửa sổ buồng Thu nằm. Chàng hồi hộp và một nỗi sung sướng ùa vào tâm hồn khi nhận thấy cửa sổ để mở, trong có đèn sáng và Thu của chàng đương đứng vấn lại tóc cạnh chiếc màn tuyn rủ loe xuống như một bông huệ lớn trắng trong. Trương đoán Thu mới đi xem chớp bóng về ; chàng hắng giọng. Thu ngừng lại rồi quay nhìn xuống dưới phố. Trương không trông rõ mặt Thu, chỉ thấy ánh sáng tỏa ra lấp lánh thành một vùng hào quang trên tóc nàng. Trương giơ tay làm hiệu. Thu ngoái cổ nhìn vào trong rồi cũng giơ tay lên vẫy. Nàng trống tay lý vào hai má nhìn xuống một lúc lâu. Bỗng Trương thấy nàng khép hai cánh cửa lại, khép rất thong thả và khung ánh sáng từ từ thu nhỏ dần lại. Trương mỉm cười hiểu ý Thu định đuổi mình. Chàng nói thầm với Thu :

—Đến ngày mai.

(Còn nữa)

NHẤT-LINH

N. N. nói chuyện

(Tiếp theo trang 14)

B B. Bất Bạt —1.) *Hồi còn nhỏ mười lăm hay mười sáu tuổi, chúng tôi đã yêu và định sẽ lấy nhau. Tôi đi học xa, người con gái ấy bị cha mẹ cố ép, đi trốn, người nhà tìm thấy, nhất định bắt lấy chồng. Rồi thay lại là em dâu người vợ hiện thời của tôi. Nay đã hóa chồng, tình lưu luyến của chúng tôi vẫn còn, không thể tránh được những sự gặp gỡ luôn luôn ấy được. Tôi có nên gửi người đàn bà đã mãn tang chồng ấy không ?*

Yêu để an ủi, để nhắc lại những kỷ niệm hồi còn nhỏ. Làm thế nào để tránh những dị nghị ở thôn quê, nhất là chúng tôi còn trẻ.

— Câu hỏi này của ông có thể ngắn và giản dị hơn nữa nếu ông chịu khó như chúng tôi đã chịu khó trả lời ông. Việc yêu hay không thường không phải là một việc có thể suy tính trước được. Nhưng đã suy tính được, thì ông nên nghĩ xem tình yêu của ông hiện giờ có thể đem lại chút hạnh phúc nào cho người đàn bà xấu số ấy được không ? Nếu không, thì cũng nên thôi đi, để người ta có một hy vọng khác. Đã làm việc gì thì chẳng cần các lời dị nghị, và nếu đã muốn tránh những lời dị nghị thì đừng làm. Chứ dấu diếm không bao giờ được.

2) *Nhiều khi đang giờ thức, giờ ngủ, bất cứ đàn ông hay đàn bà thường thấy hình như có vật gì đè trên người, nói, cử động không được, một tức nói to hay cựa mạnh thì tỉnh hẳn. Tinh đất, bóng đè hay cơ quan trong người có cái gì xấu ?*

— Ta gọi thế là bóng đè. Do lúc ăn no nằm ngủ, dạ dày đè nặng lên lá gan, nên có cảm tưởng tê liệt thế. Còn bị bóng đè luôn luôn thì phải nghĩ là có bệnh về gan, nên đến hỏi thầy thuốc.

Sách mới

— **Ái tình** (*analyse psychologique et médicale*) của Thu-An, do Editions choisies xuất bản, giá 0p.55.

Mua các thứ tem cũ

◆

Đóng giấu rồi. To và nhỏ. Giá từ 1p00 đến 40p00 một trăm cái

Biên thư : M. N. K. Hoàn village Yên Phụ près Hanoi

Cô-tinh Ích-tho

Thuốc hoàn chuyên trị bịnh : **MỘNG-TINH, DI-TINH,** và **HƯỢT-TINH.** Thuoc làm cho êm-ái ngu yên, không còn hoi hộp, giựt mình, làm tim bớt đập mạnh. **CỐ-TINH ÍCH-THỌ** hòa buổng sưa bộ âm-nang, bồi bổ buồng thận đã hư nhược. Bịnh **MỘNG-TINH, DI-TINH** nhẹ trong 1, 2 năm, uống 2 hộp **CỐ-TINH ÍCH-THỌ** là thật mạnh. Bịnh nặng đến **HƯỢT-TINH,** lâu 5, 7 năm, uống trong 5 hộp là dứt tuyệt. **CỐ-TINH ÍCH-THỌ** hay ở chỗ trị bịnh thật lạ, và danh tiếng nhờ ở chỗ trị bịnh không bao giờ trở lại

Chớ lầm **CỐ-TINH ÍCH-THỌ** với nhiều thứ thuốc trị bịnh **DI-TINH** khác chỉ làm uất-tinh, tinh không sánh đặng, để người bịnh tưởng là thuốc hay.

■ *1 hộp 1p00. Có bán khắp nơi và lại* ■

Nhà thuốc VÕ-ĐÌNH-DẦN

CHOLON — SAIGON — PNOMPENH — VINH

◆◆◆

Ets VẠN-HÓA

8 Rue des Camionnais — HANOI

MỘT CÔNG VIỆC LÀM HỮU-ÍCH được lương hậu

Lương 10p. phụ cấp 10p. và thêm 20%.

Vì tình thế khó khăn nên lớp dạy học thuốc theo lối hàm thu của trường thuốc THƯỢNG ĐỨC phải hoãn lại đến 5 Août mới khai giảng : nhân dịp hoãn lại này, nhà trường đặt thêm một ban cổ-động để tìm thêm học trò. Ai muốn g úp việc trong ban đó, xin coi thể lệ :

1.) Số người định lấy vào ban cổ độ g vô hạn, nhưng mỗi phủ huyện khắp Trung Nam Bắc chỉ cần 1 đến 2 người là cùng.

2.) Công việc làm là đi cổ động mời người nhập học và thu tiền hàng tháng.

3.) Mỗi tháng được hưởng lương 10p. phụ cấp t ền vãng phần trong hạt 10p. và thêm 20%. vào số tiền thu được.

4.) Muốn làm phải ký quỹ cho nhà trường 50p. để làm tin.

5.) Hạn nhận việc chỉ đến 25 Juillet là cùng, mà ai nhận nơi nào trước thì được làm ở nơi ấy, người nhận sau dù có xin ký quỹ hơn để tranh làm nơi ấy, cũng không được.

6.) Ở xa không về được, giao dịch bằng thư từ cũng tiện, nhưng phải đính tem 0p.06 để trả ời.

7.) Khi nhận làm sẽ có đủ tài liệu để tiện việc cổ động. Những tài liệu và các cách cổ-động sẽ chắc chắn mời được đông học trò. (Nếu mời không được đông học trò, hàng tháng cũng vẫn được lư ng). Khi đi cổ động sẽ có giấy riêng của nhà trường cấp cho để tiện sự thông hành.

8.) Không nhận những người không biết chữ quốc ngữ, và giao thiệp ít hoặc vụng về.

9.) Đương làm muốn thôi, chỉ báo tin cho biết trước 15 hôm sẽ được lấy đủ số tiền ký quỹ ra.

Ngoài 9 điều trên ra, không có điều gì bó buộc quan hệ hơn nữa. Muốn làm xin đến tận nơi hoặc viết thư đính tem 0p.06 về hỏi tại :

M. Lê-ngọc-Vũ

Giám đốc trường thuốc

THƯỢNG-ĐỨC

15 phố Nhà Chung (mission) Hanoi

T. B. — Tại nhà thuốc Thượn Đức đương cần mượn thêm một người thư ký kế toán và biết đánh máy chữ. Muốn làm xin đến hỏi ngay.

PHÒNG - TÍCH VÀ PHẠM - PHÒNG HAY LÀ DAU DẠ DÀY

Thuốc hay nổi tiếng khắp Đông Dương giấy khen rất nhiều cảm ơn thật lắm

Con chim

Khi đầy hơi, khi tức ngực, chán cơm, không biết đói, ăn chậm tiêu, bụng vỗ bình bịch. Khi ăn uống rồi thì hay ợ (ợ hơi hoặc ợ chua). Thường khi tức bụng khó chịu, khi đau bụng nổi hòn, khi đau lưng, đau ran trên vai. Người thường ngao ngán và mỏi mệt, buồn bã chân tay, bị lâu năm sắc da vàng, da bụng dầy. Còn nhiều chứng không kể xiết. Một liều thấy dễ chịu hoặc khỏi ngay. Liều một bậc uống 0p25. Liều hai bận uống 0p45.

Vu dinh Tân ấn tứ Kim tiền năm 1926

178 bis Lachtray, Haiphong

Đại lý phát hành toàn tỉnh Hanoi: AN HÀ 12 Hàng Mã (Cuivre) Hanoi
Đại lý phát hành khắp Đông dương: NAM TÂN 100 phố Bonnal, Haiphong
Có linh 100 đại lý khắp Hanoi và khắp các tỉnh Trung — Nam — Bắc kỳ — Cao mên và Lào có treo cái biểu tròn.

◆◆ ◆◆

HẠNH PHÚC GIA ĐÌNH

Nhân các bà tới kỳ ở cữ!
Muốn tốt tươi nên giữ màu da!
Hoa Kỳ Rượu Chồi *nên soa!*
Dung nhan lại thấy đậm đà hơn xưa!
Vừa giẫn huyết, lại vừa rãn cốt!
Vẻ đoan-trang đẹp tốt như không,
Ngày xuân càng đượm sắc hồng,
Càng tươi màu thắm, càng nồng tấm yêu.

Giới thiệu bạn gái
Đào-Thị HỒNG-LOAN

Thuốc sán sơ mít

Rất thần hiệu, Số 26. Giá 0p.70

Mắc bệnh sán, hay đau bụng vặt, hay ăn của ngọt, hễ đói là đau, đi ngoài thường theo ra con trùng như sơ mít lẫn với phân, có khi tự nhiên ra ở quần, rất là bẩn thỉu, nếu không chữa, trùng sán ngày một nhớn ra, sức người ngày càng yếu dần, sinh chứng đau sôi hai cạnh sườn, mà thiệt mạng, uống thuốc này cam đoan trong hai giờ, ra ngay con trùng giải 12 thước, khỏi hẳn. Các ngài có mua xin mua cho được Thuốc sán sơ mít Thanh-xa (dấu hiệu con voi) giá 0p.70 mấy là thứ thật kẻo nhầm thuốc giả uống vào thêm hại.

Thuốc run

Bất cứ người nhớn hay trẻ con, mắc bệnh run đứa hoặc run kim, hay tưa nước rãi, đói hay quấn đau bụng, uống thuốc này buổi chiều ra hết run không phải tẩy. Giá mỗi gói 0p20.

Thuốc bổ dạ dầy

Uống thuốc run hoặc thuốc sán của bản đường, đã ra hết rồi, nên uống thêm thuốc này, cho bồi bổ dạ dầy, và giết hết vi trùng và trứng của run sán còn sót lại, thì không bao giờ mắc bệnh run sán nữa, người chóng trở nên mạnh khỏe béo tốt. Thuốc này có đặc tính chữa bệnh: *Đau dạ dầy*, ăn chậm tiêu, hay đầy hơi, đau tức ngực, đau xuyên cạnh sườn, đau ngang thắt lưng, khi đau khi không, như giả cách, uống thuốc này một hộp bớt ngay, ba hộp khỏi hẳn. Giá 1p60. Các thứ thuốc kể trên hiện có bán tại

Nhà thuốc THANH - XA

73, góc phố hàng Thiếc và hàng Nón - HANOI

Ngoài cửa treo cờ vàng

Ở xa mua lĩnh hóa giao ngân.

Đại lý. — Haiphong: Mai-lĩnh, Nam-định: Việt-long, Hai-dương: Quang-huy, Bắc-ninh: Vĩnh-yên, Sơn-tây, Tông: Quý-lợi, Việt-trì: Vạn-lợi, phố Việt-lợi, Vĩnh-yên: Ngọc-tân, Phúc-yên: Thanh-phong, Phú-thọ: Tế-hòa-đường, Hà-đông: Thanh-xa cửa chợ, Hồng-gay: Đại-thành, Thái-nguyên: Quảng-thành, Hòa-bình: Kim-long, phố Đồng-nhân, Thanh-hóa: Thái-lai, Ninh-bình: Ích-trí và đại lý rượu Vạn-vân, Vinh: Sinh-huy, Huế: Đức-thành, Viêntiane: Việt hòa, Cộng-hỷ: Mai-linh rue Vernaz.

Và khắp các tỉnh những nơi treo biển đại-lý Thanh-xa đều có bán.

THUỐC TRƯỜNG-SINH NGÂM RƯỢU

Cao hổ-cốt, tắc-kè, Sâm, Nhung, Tâm gửi cây giâu, cao Kim-anh, Cam-khởi tử, Tô-hợp-hương, Đông-trùng hạ-thảo, và nhiều vị thuốc bổ quí giá theo trong bài thuốc *Trường-sinh Gia-truyền* chế luyện thành bánh thuốc này. (Dùng rượu ta, rượu ty hay rượu vang tốt mà ngâm). Hương-vị rất thơm, uống ngon tuyệt trần, không có rượu thuốc, rượu bổ nào ngon bằng. Uống rượu này ăn ngon miệng, ngủ yên giấc, tinh thần minh mẫn, bền trí, nhớ lâu, bổ tinh, sinh huyết, nhan sắc quang nhuận, trừ được các tật bệnh, suốt đời mạnh khỏe, trẻ mãi không già. Bởi vậy gọi là « Bánh Trường-Sinh ».

Người khỏe mạnh uống càng tăng sức khỏe, người nào yếu đau như kể dưới đây uống rượu ngâm bánh Trường-Sinh này đều khỏi cả: Những người đau mới khỏi, các bà sau khi mới sinh nở, người ở nơi nước độc, người bị bệnh ngã nước, bệnh phòng tích, bệnh ho, hen, xuyễn, bệnh thở, bệnh vàng da (cả trong lòng trắng con mắt cũng vàng) bệnh tê thấp, bệnh nhức xương, bệnh ăn không tiêu, ngủ không được, bệnh di tinh, mộng tinh, thận hư, đau lưng, bốc hỏa, các ông giao hợp yếu, các bà huyết xấu, kinh không đều, ra khí hư, những người đại tiện không đều, nước tiểu không trong, uống rượu ngâm bánh Trường-Sinh này đều khỏi cả.

CÁCG DÙNG: *Hộp lớn (giá 1p.00) ngâm thành 3 chai (litre). Hộp nhỏ (giá 0p.35) ngâm thành một chai (litre) trong một ngày là dùng được. Mỗi chai rượu bổ này đáng giá 3p.00, uống hết lại chế thêm rượu vào cho đến lúc nhạt thì thôi. Nếu muốn đặc, muốn tốt, ngâm thật nhiều bánh thuốc, ít rượu, sẽ thành một thứ rượu khai vị (apéritif) rất quí để uống trước khi ăn cơm và trước khi đi ngủ rất bổ, mà lại có đủ sức trừ được các bệnh như đã kể trên. Nếu chỉ cần ngon rượu để uống được nhiều kh ng say, không mệt, không bốc nhức đầu thì ngâm thật ít thuốc và nhiều rượu. Nam phụ lão ấu và người có thai đều dùng được. Trước khi ngâm rượu bóc bỏ bao sáp đi. Xin nhận kỹ hiệu phật 12 tay, có chánh phủ chứng nhận, của nhà thuốc Hồng-Khê.*

NHÀ THUỐC HỒNG-KHÊ

Tổng-cục tại 88 Route de Huế (ngay trước cửa Chợ Hôm) Hanoi và có đại lý các nơi, là một nhà thuốc có danh tiếng của người Việt-Nam đã được thưởng bội tinh vàng và bằng cấp ban khen. Mua thuốc Hồng-Khê xin nhận kỹ giấu hiệu phật 12 tay có chánh phủ chứng nhận kẻo lầm thuốc giả. *Có biếu sách Gia-đình Y-dược và Hoa-Nguyệt Cẩm-Nang (có gửi lĩnh hóa giao ngân.*

Làm nhà nên dùng *gỗ*

TÁU CAÔI CHÒ

viết thư hỏi:
ĐINH VĂN TƯỜNG
Fournisseur de Bois
Tél. 14 Bến-Thủy (près de Vinh)

AN-THAI

GRAND FABRIQUE DE POUSSE-POUSSE

Gặp khi gió kép mưa đơn,
Dùng xe AN-THAI chẳng cơn cớ gì.

◆

Có bán đủ cả: **Vải, Sâm, Lốp và đồ phụ-tùng xe-tay**
N. 2, Rue Nguyễn-Trọng-Hiệp
HANOI

◆◆ ◆◆

TRICOTS CHEMISETTES

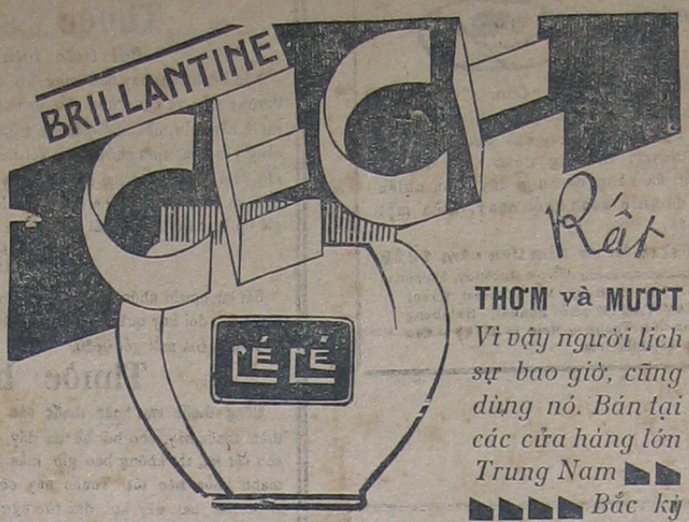
La seule maison qui pourrait vous fournir ici, en Indochine des articles en Bonneterie de choix, en grosses quantités et au meilleurs prix.

C'est la Manufacture
CU' GIOANH
60 - 70, Rue des Eventails, Hanoi

Fournisseur en Gros de tous les Magasines et Bazars du pays.

Võ đức Diên
và
Nguyễn văn Nghi
KIẾN TRÚC SƯ

8, Place Négrier
◆ HANOI — Tél. 77 ◆

Rất
THƠM và MƯỢT
Vì vậy người lịch sự bao giờ, cũng dùng nó. Bán tại các cửa hàng lớn Trung Nam ▶▶ ▶▶▶▶ Bắc kỳ

DOCTEUR
NG. MANH THAN
CLINIQUE ET MATERNITÉ
CABINET MÉDICAL
49-51 Avenue du Grand-Bouddha
Téléphone 830

Médecine générale et infantile
Dermato - vénérologie
Rayons X — Rayons U. - V et I.-R
Diathermie — Ondes Courtes
Courants Galvano — Faradiques

CONSULTATIONS
Matin : 8h. à 11h.
Soir : 3h. à 6h.

C'est écrit :

Tôt ou tard vous achèterez des chemises à col **Baleiné** et **Trubénisé** chez votre chemisier spécialiste

THUAN THANH LONG
15, — Rue du Rz — Hanoi
SUCCURSALE
154 — Rue du Coton — Hanoi

Éditions choisies
Xuất bản hàng tháng những tác phẩm hay

Đã in xong :

ái-tình
xét theo tâm lý và y học. Ngót 200 trang giảng giải những điều quan hệ về ái-tình. Nói rõ về say mê, cám dỗ, khiêu dâm, hôn, tân và trinh, hai trái tuyết lê, kén vợ, kén chồng, gian lâu, thất tiết, cùng những điều cần thiết mà nam nữ thanh niên phải hiểu rõ để gìn giữ sức khỏe và gây hạnh-phúc gia đình. Chẳng phải là dâm thư, đó là một cuốn sách giảy về ái tình, mới lạ hơn hết các sách đã có, do giáo sư **Thu an** soạn rất công phu. Giá 0p.55.

người, ngợm
tập truyện thần các nhân vật ở xã hội hiện tại, của **Tam Lang**. Giá 0p.25

đời vô định
tiểu thuyết của **Phạm ngọc Khôi**. Giá 0p.40

cô gái giặt sa
tiểu sử Tây Thi của **Hoè Lâm**. Giá 0p.35

Đang in :

rượu cần chẳng uống mà say!
tức là tiểu-thuyết « Kin Lầu » của **Nguyễn khắc Mãn**.

bức thư của người không quen
một văn phẩm kiệt tác của nhà đại văn hào Stéfan Sweig, do **Lan Khai** dịch.

Mua sách hàng năm tức là khuyến khích nhân tài, và góp sức vào sự gây dựng văn chương Việt Nam. Trả tiền trước được trừ 10 %, và không phải chịu cước phí.

Thư từ gửi về :
Ông NGUYỄN GIA VỸ
49, Hàng Cót — HANOI

Sây-sập-zì
Ấy là tên mà các bạn làng chơ đặt cho thuốc cường dương **Quảng Tự** (42). Thuốc bổ chế ở bên Tàu, kiến hiệu ngay tức khắc, nó giúp cho đàn ông được hoàn toàn mãn nguyện trong việc giao tình. Rất có ích cho những người bị liệt dương, di tinh, mộng tinh. Mỗi lọ giá 1p.
Gửi lĩnh hóa giao ngân
dào-lập
97, Hàng Gai, Hanoi

Soir de Capri
48, FERBLANTIER
◆ **HANOI** ◆

◆ ◆ ◆

Kính Thuốc
Kính hiệu ***Filocros*** là hạng tốt nhất để đi ngoài nắng, giá từ 4p. trở lên. Bán đủ thứ kính lão (viễn thị) và cận thị. Có nhiều kiểu gọng nhựa, gọng kền, gọng vàng rất đẹp và chắc chắn. Có máy lắp mắt kính và chữa gọng kính.
Gửi lĩnh hóa giao ngân
đào lập
97, Hàng Gai, Hanoi

Mặt đẹp như xuân
Ngày xuân về mặt muốn tươi đẹp rực-rỡ, nên sửa điện, da sẽ không bao giờ hư nhăn : nẻ bắt gió, bắt nắng, giám sần, to da, v. v...

ái mỹ viện
Nên mua máy uốn tóc : 100p.—200p.—400.— đến 1800p. — Máy điện Rayon Violet ; 80p. — 150p. Máy sấy tóc : 25p. — 350p.— Máy uốn lông mi : 0p.90 — 12p.00 Máy điện Máy điện Massage (soa nắn) : 9p.— 45p. — 240p. — Máy làm nở vú (ngực đàn bà) 40p. — 380p. Máy điện kẹp mũi làm dọc dừa 485p.— tondeuse điện : 70p. — Douche pul-

MỸ VIỆN AMY

Thân đều, ngực (vú) nở, dáng đi đẹp. Chỉ dùm điểm-trang giữ gìn các lối lịch sự. Giá sửa từ MỘT ĐỒNG. Răng đen, trắng. Uốn ruộm tóc.
MY VIEN AMY 26 Hàng Than Hanoi

hiệu hớt tóc?
vérisateur điện 60p. — Vibro Masseur Standart 18p.— Kim uốn tóc thường : 1p.80— 9p.50— Thuốc uốn tóc permanence : 1p.— 2p. — 3p. Purma (fabrication américaine) làm lông mi dài cong Nếu mua máy, xin dậy cách làm cẩn thận, chắc chắn. *Amy đại lý các máy sửa đẹp Pháp — Anh — Mỹ*

Imprimerie spéciale de la Revue Ngày-Nay. Tél. 874 — Hanoi

Le Gérant : Nguyễn-kim-Hoàn